உ

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

" எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு "—திருவள்ளுவர்.

(All Rights Reserved.)

தொகுதி 4 | காளயுக்திஸு ஐப்பசிமீ கஉ
1918-ம்ஸு அக்டோபர்மீ 17உ | பகுதி 4

கடவுள் வணக்கம்

இப்பிறவி யென்னுமோ ரிருட்கடலின் மூழ்கிநா
    னென்னுமொரு மகர வாய்ப்பட்
டிருவினை யெனுந்திரையி னெற்றுண்டு புற்புத
    மெனக்கொங்கை வரிசை காட்டும்
துப்பிதழ் மடந்தையர் மயற்சண்ட மாருதச்
    சுழல்வந்து வந்த டிப்ப
சோராத வாசையாங் கானாறு வானதி
    சுரந்ததென மேலு மார்ப்ப
கைப்பரிசு காரர்போ லறிவான வங்கமுங்
    கைவிட்டு மதி மயங்கிக்
கள்ளவங் கக்காரர் வருவரென் றஞ்சியே
    கண்ணருவி காட்டு மெளியேன்
செப்பரிய முத்தியாங் கரைசேர வுங்கருணை
    செய்வையோ சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
    தேசோ மயானந் தமே.

பாராதி யண்டமெலாம் படர்கானற் சலம்போற்
    பார்த்தனையே முடிவினின்று பாரேதான் நின்ற
தாராலு மறியாத சத்தன்றோ வதுவா
    யங்கிருநீ யெங்கிருந்து மதுவாவை கண்டாய்
பூராய மாகவுநீ மற்றொன்றை விரித்துப்
    புலம்பாதே சஞ்சலமாப் புத்தியை நாட்டாதே
ஓராதே யொன்றையுநீ முன்னிலை வையாதே
    யுள்ளபடி முடியுமெல்லா முள்ளபடி தானே.

ஆ ன ந் த போ தி னி

காளயுக்திஸு ஐப்பசிமீ 1௳

கடவுளும்—மதங்களும்

பூவுலகிலுள்ள மானிடர்களில் ஆஸ்திகர்களனைவரும் கடவுள் உண்டென்றே நம்புகிறார்கள். முற்காலங்களில் சிலர் மரம், கல், கிரகங்கள், பதுமைகள் இவற்றைக் கடவுளென்று வணங்கிய போதிலும் கடவுள் உண்டென்பதே யவர்கள் நம்பிக்கையும். பிற்காலத்தில் ஞானவான்களாகிய மகான்கள் ஆங்காங்கு தோன்றிய பின் கடவுளுக்கு நாமரூபமில்லையென்றும் அவர் எங்கும் நிறைந்தவரென்றும் நம்பலானார்கள்.

இத்தகைய கடவுள் ஒருவரே யென்பதே எல்லாருடைய நிச்சயமும். அதுவே சுருதியுக்தி அனுபவங்களுக்கு ஒத்ததோருண்மை. சாதாரணமாய் ஒருநாட்டிற்கு ஒரு அரசனேயன்றி இரண்டரசர்கள் எங்கேனுமுண்டோ ? ஒருசேனைக்குத் தலைமை சேனாதிபதி ஒருவரேயன்றி இருவரில்லை. அப்படி யிருவராயிருந்தால் அந்த நாடும் சேனையும் அடியோடழிந்தே போகும். உலகமறிந்தவரை எல்லா மதங்களும் கடவுள் ஒருவரென்றே கூறுகின்றன.

அவ்வாறு கூறினும் எல்லா மனிதர்களும் அனுபவத்தில் அவ்வாறுணர்ந்தவர்களாய் நடந்துகொள்வதில்லையென்பது யாவரும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணும் அனுபவமே.

இதற்குக் காரணமென்னை ?

“சமயகோடிக ளெலாந்தம்” என்று தாயுமானவர் கூறியபடி பலசமயங்கள் இருப்பதாலும், அச்சமயபேதங்களு மனந்தமா யிருப்பதாலும், பெரும்பாலான சமயிகள் தத்தம் மதமே யுண்மையென்றும் தத்தம் வேதமே கடவுளாலளிக்கப்பட்டதாகையால் அதன் கொள்கைகள் மட்டுமே கடவுளுக்குப் பிரியமென்றும் கருதுவதே யிதற்குக் காரணம். பூரணமான கடவுள் லக்ஷணங்களும், ஆன்மவிலக்கணமும், மெய்ஞ்ஞானமார்க்கமும் தெளிவாய்க்

கூறப்படாத சமயத்தவர்கள், தங்கள் மதம் ஒன்றே புலகில் உண்மை மதமென்றும் தங்கள் மதக்கடவுளே மெய்க்கடவுளென்றும், தங்கள் மதத்தில் சேர்ந்தவர்களுக்குமட்டுமே மோக்ஷமுண்டென்றும், மற்றமதங்களும் அம்மதங்களில் கூறப்பட்ட தெய்வங்களும் பொய்யென்றும் கருதி அவ்வாறே வெளிப்படையாகவும் கூறுகிறார்கள். இத்தகைய மதங்கள் அஞ்ஞான மதங்களென்று நமது முன்னோர்கள் நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

சற்று சிந்தித்துப்பார்த்தால் ஒருமதமும் அதில் கூறப்பட்ட கடவுளும் மட்டுமே மெய்யென்றும், அதில் சேர்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்றும் கருதுவது அறியாமையேயென்று விளங்கும். எவ்வாறெனின் முதலாவது ஒவ்வொரு மதத்தவரும் அவ்வாறே கூறிக்கொண்டிருந்தால் கடைசியில் எதுதான் உண்மையென்று கருதப்படுவது? இந்த வழக்கு உலக முடிவு வரையில்கூட ஒரு தீர்மானத்திற்கு வரப்போகிறதில்லை. இந்த அண்டாண்ட சராசரங்களனைத்திற்கும் ஆண்டவன் ஒருவரேயென்பதும், ஆன்மாவானது அப்பரமான்மாவை யடைந்து கதித்திருத்தலே முடிவான உயர்பதவி என்பதும், அறிவாளிகளனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் விஷயமாதலால் ஆண்டவன் ஒருவனே, முடிவான மோக்ஷமும் ஒன்றேயென்று ஏற்படுகிறது.

அந்த ஆண்டவனே யாவற்றையும் படைத்து இரக்ஷிப்பவர். அவர் எல்லா ஆன்மாக்களிடத்தும் பாரபக்ஷமின்றிப் பூரண கிருபையுடையவர். எல்லா மதஸ்தரும் கடவுளையே தொழுகிறார்கள். ஒரு வட்டமான தட்டில் சுற்றி பலவர்ணக் கண்ணாடிகளைப் பதித்துவைத்திருக்கிறோம். அதில் நம்முகத்தைக் காட்டினால் நம்முருவம் எல்லாக் கண்ணாடிகளிலும் ஒரே உருவமாய்த் தோன்றினும், சிகப்புக்கண்ணாடியால் சிகப்பாகவும், கறுப்பில் கறுப்பாகவும், மஞ்சளில் மஞ்சளாகவும், அந்தந்தக் கண்ணாடியின் நிறம்போல் மாறித்தோன்றும். ஆயினும் பார்ப்பது ஒரு முகமேயெல்லாக் கண்ணாடிகளிலும் வேறுவேறாய்த் தோன்றுவதும் அதே ஒரு முகமே.

அதைப்போலவே அந்தந்த மதஸ்தர்களும் அவரவர்களின் மாறுபாடான கொள்கைகளின்படி கடவுளைப் பிரார்த்தனைசெய்த போதிலும் எல்லாப்பிரார்த்தனைகளும் அவனையே சேடையுமன்றி அவற்றை பெற்றுக்கொள்ள வேறே யொரு கடவுளில்லை.

" * * அறுசமயக்கூத்துமாடி நின்றாயே * * "

என்றும்,

" * * ஆறெலாம் புகுக்கடல்போல் சமயகோடி
யத்தனையும் தொடர்ந்து புகுமாறு நட்பே "

என்றும்,

" * * யாது சமயமும் வணங்கு மியல்பதாகி "

என்றும்,

" எம்மத மாயினும் சம்மதமா மென்றுந்தீபற * * "

வென்றும்,

ஆன்றோர்கள் அருளியுளர்.

" அவனன்றி யோரணுவு மசையாது " என்றபடி அவன் அருளாலன்றி எந்த மதமும் எந்த வஸ்துவும் சிருஷ்டிகளி லொன்றாய் அமைய முடியாது. அப்படியிருக்க அந்த ஆண்டவனுக்குச் சர்வவல்லமை யுளதாகையால் தனக்குப் பிரியமல்லாத மதங்களில் ஆன்மாக்களைச் சிருட்டி செய்யாது நிறுத்தி அம்மதங்களை யொழித்துவிடலாமே. அதைவிட்டு ஒருமதத்தி லிருப்பவர்க்குமட்டுமே மோக்ஷமளிப்பதானால் அவர் கடவுள் தன்மையே கெட்டுப்போய்விடும். ஆண்டவனால் அளிக்கப்பட்டதாய்க் கூறப்படும் வேதங்களிலும் ஆண்டவனை வணங்கவேண்டிய முறைமையும் விதி நிஷேதங்களும் மட்டுமே கூறப்பட்டிருக்கின்றன வன்றி எந்த வேதத்திலும் " இந்த சமயம் ஒன்றே நான் உண்டாக்கினேன் நான்மட்டுமே மெய்யான கடவுள்—மற்ற மதங்களும் அவற்றில் கூறப்படும் கடவுளரும் நானல்ல " என்று கூறப்பட்டிருப்பதாய்த் தெரியவில்லை.

இவ்வாற்றால் கடவுளுக்கு எல்லா மதங்களும் சம்மதமே யென்பது நிச்சயம். எல்லா மதங்களும் அவருக்குச் சமமே. ஏற்றத் தாழ்வு ஒன்றுமில்லை. ஒருமதத்தில் அதிக ஜனங்களிருப்பதனாலாவது, ஒருமதத்திலுள்ளோர் இவ்வுலகவாழ்வில் சிறப்புற்றிருப்பதாலாவது, அம்மதமே யுயர்ந்ததென்றாவது, அதுவே கடவுளுக்குப் பிரியமானதென்றாவது கூற நியாயமில்லை.

அப்படிக் கூறுவதாயின் எம்மதத்தில் அதிக ஏழைக ளிருக்கிறார்களோ, எம்மதத்தில் அதிகமானபேர் உலகபோகத்தை வெறுத்து ஞானவான்களாய்த் தம்மைமறந்து இறைவனிற் கலந்திருக்கிறார்களோ, அம்மதமே சிறந்ததென்று கூறுவதே மறுக்க

முடியாத நிச்சயமாகும். ஏனெனில், ஆண்டவனுக்கு மிகப்பிரியமானவர்கள், அதாவது அவன் அன்பைப் பெற்றவர்கள், அவன் உண்மையையும் புகழையும் உலகத்தார்க்கு அறிவித்து அவர்களை யுய்யச் செய்வதற்கென்று அவதரித்த அவனது அன்பார்ந்த மகான்களாகிய மதாசாரியர்களும் அவனருள்பெற்ற மற்ற ஞானிகளுமேயாவர். அவர்களெல்லாம் மேற் கூறப்பட்ட நிலைமையி லிருந்தார்களேயன்றி உலகில் சாதாரண போகபாக்கியங்களைக் கூட அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கவில்லை.

அதற்குமாறாக இவ்வுலக போகபாக்கியங்களை யிழிவானவை யென்றே போதித்தார்கள். அவர்கள் போதித்தவாறே நடந்தும் காட்டினார்கள். ஏசுக்கிருஸ்து இருந்த நிலைமையும் அவர் “ஊசியின் காதில் ஒட்டகம் நுழைந்தாலும் நுழையலாம், பணக்காரன் மோக்ஷத்தைப் பெறலாமென்று நினைக்கலாகாது” என்று (பொருள்படும் வாக்கியத்தைப்) போதித்திருப்பதும் யாவரும் அறிந்ததே. மஹம்மது ரசூலேகுதா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வசல்லமவர்களோ, ஒருகாலத்தில் ஒரு செல்வவர்தன் சில ஒட்டகங்களின்மேல் பொற்காசுகளைப் பரிசாயனுப்பியபோது, ரசூலவர்கள் அவற்றை வீதியிற்கொட்டச்செய்து ஏழைகளனைவரும் எடுத்துக்கொள்ளும்படி ஏவிவிட்டார். தமக்கென்று ஒருநாள் உணவிற்குப் போதுமானதைக்கூட எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அவருக்கு அப்போது வேண்டியதில்லாதிருக்கும் என்று கருதுகிறீர்களோ, உண்மையில் அன்று வீட்டில் ஆகாரத்திற்கு ஒன்றுமேயில்லை. விளக்கேற்ற எண்ணெய்கூட இல்லை. இன்னும் பட்டினத்தடிகள், பத்திரகிரியார் முதலிய நமது நாட்டு எண்ணிறந்த மகான்களைப் பற்றி நாம் கூறவேண்டுவதின்றும்.

ஆயினும் எந்த மதமும் மோக்ஷத்தை யடையவுறும் ஏணியின் ஓர்படி போன்றதேயாதலால் அவைகளில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை. மற்றப்படி வெளிக்கு அப்படித் தோன்றுவதெல்லாம் “வெற்றியும் தோல்வியும் எல்லாமதங்கட்கும்—காலபேதத்தினால் னேர்ந்திய—அது கருத்தன் செயலென் றுந்திய” என்றபடிக்கே யன்றி வேறில்லை.

பலமதங்களின் வெளித்தோற்றங்களில் ஒன்றுக்கொன்று பேதங்களிருப்பினும் உட்கருத்து யாவற்றிலுமொன்றேயென்பது உண்மை. அநேகர் தமது மதத்தையே ஆராய்ச்சி செய்வதில்லை.

134

அன்னியமதங்களின் வெளிவித்தியாசங்களைக் கேள்விப்படுவதாலேயே அனேக விஷயங்களைத் தவறாய் அர்த்தம் செய்துகொண்டு அம்மதங்களைத் தூஷிக்கிறார்கள். இது அறியாமையேயாகும். இவ்வித்தியாசங்களைப்பற்றி பின்னால் கூறுவாம். முன்னே எல்லாமதங்களின் உட்கருத்தும் ஒன்றேயென்பதைக் கூறுவாம்.

கடவுள் ஒன்றே யென்பதும், நாம் செய்யும் நன்மை தீமைகளுக்குத் தக்கவாறு, நன்மையையும் தண்டனையையும் அளிக்கிறார் என்பதுவும், அவரால் நாம் அடையக்கூடிய உயர்பதவி ஒன்றுண்டென்பதும் அதற்கு மோக்ஷம் என்றுபெயர் என்பதும் எல்லா மதங்களும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பவைகளேயாகும். (அந்த உயர்பதவியின்னதென்று விவரிப்பதில் மதங்கள் வித்தியாசப்படுகின்றன. அதை மற்ற வித்தியாசங்களைப்பற்றி கூறும்போது கூறுவாம்.)

இந்த உயர்பதவியை யடைவதற்கு ஞானமே இன்றியமையாத காரணமாகும். கருமங்கள் எத்தகைய சத்கருமங்களேயெனினும் புண்ணியத்தையும் அதனாலனுபவிக்கும் போகங்களையும் தருவனவேயன்றி ஞானத்தையளிக்கா. பலனைக்கோராது ஈசுவரார்ப்பணமாய் செய்யும் நிஷ்காமகருமமும் சித்தசுத்தியைமட்டுமே தரும். அந்த சித்தசுத்தித் துவாரா ஈசுவரனிடத்து அன்புமிகுந்து குருவருள்பெற்று, விசாரணைசெய்து ஞானத்தை யடையவேண்டுமேயன்றி நிஷ்காம கருமமே நேரே ஞானத்தை யளிக்காது—

"போனசன் * * * * * *
* * * * * * *
ஆன புண்ணிய மீசுரார்ப் பணஞ்செயின சுசியோஞ் சுசியாம்
மான தம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென் றறிவாயே"

(கைவல்யம்)

கருமங்கள் எப்படி நேரே ஞானத்தை யளிக்காவென்றேமோ அவ்வாறே அவை நேரே அஞ்ஞானத்தையும் அழிக்கா—அஞ்ஞானமழிதலேஞானம் ஆதலின். ஆதலின் ஒரு மலையின் குகையில் இருக்கும் கொடிய இருள் சிருஷ்டிதொடங்கி யிருப்பதாயினும் தீபவொளி ஒன்றே கண்டதட்சணம் அதை யழிக்கக்கூடியது அதுபோல் ஞானம் ஒன்றே அஞ்ஞானத்தை யுடனே அழித்து மோட்சமளிக்க வல்லது.

இத்தகைய ஞானத்தைப்பெற பலபடிகளிலேறவேண்டும். இவைகளுக்கெல்லாம் மூலதாரமான குணங்கள் இரண்டு அவசிய

மானவை. அவை கடவுளிடத்து பக்தியும் ஜீவகாருண்யமும். இந்த இரண்டும் எல்லாமதங்களாலும் போதிக்கப்படுகின்றன. கடவுளைத் துதிக்கவேண்டும் என்றும் அவரிடம் பூரணபக்திவைப்பதே மனிதராய்ப் பிறந்தவர்களுடைய முதற்கடமையென்றும், அவரிடம் பக்திவைத்தால்தான் அவருடைய அருளைப் பெறலாகுமென்றும் எல்லா மதங்களும் போதிக்கின்றனவென்பது யாவரும் வெளிப்படையாய் அறிந்த விஷயமே.

ஆனல் எல்லா மதங்களும் ஜீவகாருண்யத்தைப்பற்றி போதிக்கின்றனவா வென்பது பலபேர்க்குச் சந்தேகமாயிருக்கலாகும். இன்னும் சில சமயங்களில் அதைப்பற்றிப் போதிக்கப்படவேயில்லையென்றும் அம்மதத்தினர்களுடைய நேர்மாறான நடக்கையே யதற்கு அத்தாட்சியாகவும் தோன்றும். ஆயினும் உண்மையப்படியில்லை. திருட்டாந்தமாய் இப்போதுலகிலிருக்கும் பிரதான மதங்களாகிய நமது ஹிந்துசமயம், மஹம்மதிய சமயம், கிருஸ்து சமயம் இவை மூன்றையும் எடுத்துக்கொள்வோம்:—

1-வது:—ஹிந்து மதத்தில் மேற்கண்ட இரண்டைப்பற்றியும் ஆதிமுதல் அந்தம்வரையில் விரிவாய்க் காணலாம்.

மற்ற இரண்டு மதங்களிலும் ஜீவகாருண்யத்தைப்பற்றி விரிவாகவும் கட்டாயமாகவும் கூறப்படாததற்குக் காரணங்களிருக்கின்றன. ஆயினும் அடியோடு கூறப்படாமலில்லை.

கிருஸ்து மதத்தில் கீழ்க்கண்ட விரதங்கள் அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றன:—

லென்டென்ற 40 நாட்கள், லென்ட் முதல்ஞாயிறுக்குப்பின் பரிசுத்த ஆவியின்பண்டிகை—ஸெப்டெம்பர் 14வுக்குப் பின்னும் டிஸம்பர் 13வுக்குப் பின்னும் வரும் புதன், வெள்ளி, சனி-கிறிஸ்து பிறந்தநாள் முதலியன. இவற்றில் பெரும்பாலான விரதநாட்களில் மாமிசாதி பட்சணம் கட்டாயமாய் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி மகம்மதியமார்க்கத்தைக் கவனிப்போம். மகம்மதியர் ஹஜ்ஜுயாத்திரைக்காக மெக்காவிற்குச் செல்லும்போது மெக்கா ஒருவாசதூரத்தில் இருக்கும்போதே அன்றுமுதல் ஒரே யுடை தரிக்கவேண்டும். மெக்காசேருமட்டும் அவ்வுடையைச் சுத்தப் படுத்தலாகாது. ஏனெனில் அதில் சேர்ந்துள்ள சிறு ஜீவன்கள் மடியுமென்றே. தலையில் சீப்பிடலாகாது. பேன் ஈர் எதையும்

கொல்லலாகாது. எத்தகைய சிறிய ஜெந்துவாயினும் அதைக் கொல்லலாகாது. மஹம்மது நபியே அவர் ஆயுட்காலத்திற்குள் ஒருமுறையே மாமிசம் புசித்ததாகத் தெரிகிறது. அவர் சரிதையை நோக்கினால் அவருடைய சீவகாருண்யமும் ஈசுவரபக்தியும், ஆண்டவனிடம் அவர் வைத்திருந்த நம்பிக்கையும் மிக்க அருமையானவையென்று நன்குவிளங்கும். மேலும் அந்த 7-நாட்கள்கூட அவர் மாமிசம்புசித்தது பட்டினத்தடிகள் பறையர்சேரியில் மாட்டிறைச்சி புசித்ததற் கொப்பானதேயென்று அறிவாளிகளுக்கு நன்குவிளங்கும். மாமிசபோஜனம் ஆங்காரம்முதலிய மிருககுணங்களாகிய தமோகுணங்களையுண்டாக்கி ஆண்டவன் நினைப்பிலிருந்து மனதைத் தூரவிலக்கிவிடு மென்பதே யவருடைய போதனையென்று நன்கு புலப்படுகிறது. அவர் காலத்திற்குப்பின் சுமார் 30 ஆண்டுகள் கழித்து ஒருவன் ஒருநாள் மாமிசம் வாங்கியதை மற்றொருவன்கண்டு குருவிடம்கூற அம்மனிதன் அக்குற்றத்திற்காக நகரிலிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டானெனில் அங்கு ஜீவகாருண்யம் இருந்ததென்பதைப்பற்றி யதிகம் கூறவேண்டுவதில்லை. "நாம் அன்னிய மதஸ்தருக்கு ஒரு தீங்கும் செய்யலாகாது. அவர்களோடு சண்டையிடலாகாது. நமக்கு அவர்கள் என்ன தீங்குசெய்யினும் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். நமது மதத்தை அன்போடும் சந்தோஷத்தோடும் பொறுமையோடும் அன்னியர்க்குப் போதிக்கவேண்டும்" என்பதே யவருடைய கட்டளை. இஸ்லாமானவர்களுக்கு அக்ரமமாய் எவ்வளவோ கொடுமைகளைச் செய்த மெக்கா வாசிகளான அன்னிய மதஸ்தராகிய விரோதிகள் வலியப் போருக்குவந்தபோது பத்ரு என்ற விடத்தில் நடந்த யுத்தம்வரைக்குமே நபிநாயகம் அவர்களின் நடக்கையைக் கவனித்தால் அவர் விரோதிகளாகிய அன்னியமதஸ்தரை யெப்படி நடத்தினார் என்பது விளங்கும். அச்சரித்திரத்தால் அவர் அளவுமீறிய கருணையே காட்டியிருக்கிறாரென்பது எளிதில் விளங்கும். அன்னிய மதஸ்தரைப்போர்புரிந்தும், வேறுவழிகளில் துன்பப்படுத்தியும் பயமுறுத்தியும் தம்மதத்தில் சேர்க்கும்படி இஸ்லாம்மார்க்கம் கற்பிக்கிறதென்றாவது, மகம்மதுநபி யப்படிக் கட்டளையிட்டாரென்பதாவது அடியோடு ஆதாரமற்ற பெரும் பொய்யினும் பொய்யாகும். இன்னும் மகம்மது நபி பரிசுத்தமான மெய்ஞ்ஞானியென்று ஐயமறவிளங்குகிறது. எவ்வாறெனில் [illegible] நீக்க

லாக மகம்மதிய மதத்தில்மட்டுமே சுத்தவைதிக மெய்ஞ்ஞான மார்க்கம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதைப் பின்னால் விவரித்துக் கூறுவாம். (தொடரும்)

வேண்டி வினைசெயேல்.

மேலே காணப்பெற்ற "வேண்டி வினைசெயேல்" என்னும் இவ்வேத வாக்கியமானது பரம்பொருளின் உண்மை நிலையையுணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானச் செல்வியும் நமது மூதாட்டியுமாகிய ஔவைப்பிராட்டியார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வாக்கியமென்பது தமிழர் யாவரும் நன்குணர்ந்ததே.

இதன்பொருள் யாவருக்கும் நன்கு தெரிந்திருக்கலாம். ஆனதால் இங்கு வரையவில்லை.

ஆனால், தற்போது யாதொரு பிரயோஜனத்தையும்வேண்டி தீங்கு செய்யாவிட்டாலும், பொறாமையென்னும் அறியாமையால் தீவினைகளைச் செய்கின்றனர். அன்னவர்களுக்கு நாம் சொல்லப் புகுந்தோமானால், "ஏழைசொல் அம்பலம் ஏறாது" என்பதற்கிணங்க அன்னவர்கள் செவிகளில் ஏறவில்லை. இவன் சொல்லுகிறானே யென்று, பாழான மனத்திலும் பதியவில்லை. "மனம் போனபோக்கெல்லாம் போகவேண்டா" மென்று சொல்லியிருக்க, மனம் போனபடியெல்லாம் போகவேண்டுமென்று பதில் சொல்லி, நம்மைப்போலொத்தவர்கள் யாராவது சொன்னால், அவர்கள்மேல், அன்னவர்கள் வெறுப்புற்று அவரையும் மதிக்காமல் திரிகின்றனர். இவைகளுக்குக்காரணம் அறிவில்லாமையேயாகும்.

அத்தகைய அறிவைப் பரவச்செய்யும்பொருட்டு, நமது "ஆனந்த போதினியும்" அதன் ஆசிரியர் அவர்களும் அவதரித்திருக்கின்றனர். நமது "ஆனந்தபோதினி" தொடங்கிய, மூன்றாண்டுகளாக நல்லறிவையும், நல்லொழுக்கத்தையுமே போதித்துவருகின்றது.

இப்போது நான்காவ தாண்டும் ஆரம்பித்துப் பலமேதாவிகளின் உள்ளக் கருத்தையும், மேலும், மேலும் நல்லொழுக்கத்தையும் நல்லறிவையும் புகட்டி வருகின்றது. இப்போதினி இன்னும் முறையே மாதா மாதம் வெளிவந்து வருடா வருடம் ஓர் ஆண்டுகளாக மாறி மாறி, என்றும் சிரஞ்சீவியாக விளங்கப் பரமகருணாநிதியாகிய எம்மிறைவன்றாளைப் பிரார்த்திப்போமாக. இது நிற்க, மேற்கூறப்பட்ட ஔவையாரின் வாக்கை விளக்க ஓர் கதை கூறுவாம்:—

ஓர் ஊரில் பெரியோரெனப் பெயர்வாய்ந்த யோகீஸ்வரரொருவர் வெகு காலம் தவஞ் செய்துவந்தார். அவர் சதாகாலமும், மேலே காணப்பெற்ற "வேண்டி வினைசெயேல்" என்பதையே தமக்கு வேதமந்திரமாகச் செபித்து வந்தனர். இவர் அவ்வூர் ஆரணியத்தில் வசித்துவருவதை அவ்வூர் அரசன் கேள்வியுற்று அவரை நேரில்காண ஆவல்கொண்டு தன்னுடைய ஏவலாளர்களை யனுப்பி யோகீஸ்வரரை யழைத்துவரும்படி திட்டஞ்செய்தான். ஏவலாளர் அரசன் உத்தரவைச் சிரத்தில் தரித்து யோகீஸ்வரரை யழைக்க ஆரணிய மேகினர். அங்கே யோகீஸ்வரரைக் கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து, ஐயா! பெரியவரே! தங்களை எங்கள் எஜமானர் அழைத்துவரச் சொன்னார் என்று சொல்ல, அதற்கு அவர் உங்கள் எஜமானனை வரச்சொல் என்று சொன்னார். அதைக் கண்ட ஏவலாளர்கள் கோபங்கொண்டு யோகீஸ்வரரை இம்சைசெய்ய லாரம்

பித்தனர். உடனே யோகீஸ்வரர் என்னை ஒன்றும் ஹிம்ஸை செய்யவேண்டாம், உங்கள் எஜமானனிடத்தில் போய் உங்களை நேரில் வரச்சொன்னாரென்று சொல்லுங்களென்று சொல்ல அவர்கள் நகரமேகினர். இவர்களைக் கண்ணுற்ற அரசன் ஏன் அவரை அழைத்துவரவில்லையென்று வினவ, அவர்கள் உம்மை நேரில் வரச்சொன்னார் என்று சொல்ல, அரசன் அப்படியாசங்கதி நானேபோய் அழைத்துவருகிறேன் என்று சொல்லி ஆரணியமேகினர். அங்கு வெகு அருமையாகத் தவஞ்செய்யும் யோகீஸ்வரரைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்துவணங்கி நிற்க, யோகீஸ்வரர் அப்பொழுதும், "வேலீடி வினைசேயேல்" என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லலுற்றார். அரசன் இம்மந்திரத்தைச் சோதிக்கவேண்டும், இவருக்கு நாம் வினைசெய்து பார்ப்போம் என்று எண்ணமுடையவனாய் யோகீஸ்வரரை நோக்கி சுவாமி இன்று நம்மில்லிற் செழுந்தருளவேண்டுமென்று வெகு விநயத்துடன் வேண்ட அவர் வருவதாக ஒப்புக்கொண்டு அப்போதும் அதே மந்திரத்தைச் செபித்துக்கொண்டே செல்லலானார். இருவரும் அரசன் இல்லிற்குச் சென்றவுடன், அங்கே அரசன் தக்கமரியாதைகள் செய்து யோகீஸ்வரருக்கு ஓர் ஆசனமளித்து அதில் வீற்றிருக்கச்செய்து, தன்னருமைப் பத்தினியை யழைத்து யோகீஸ்வரருக்கு சமையல் செய்யும்படி திட்டம்செய்து ஒவ்வொரு பதார்த்தத்திலும் விஷம் கலந்துவைக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தார். அதன்படி செய்து முடிந்தவுடன் அரசன் யோகீஸ்வரரைநோக்கி சாப்பாட்டிற்கு இலைபோட்டிருக்கிறது, வாருங்களென்றுசொல்ல யோகீஸ்வரர் நான் இலைபோட்டுச் சாப்பிடுகிறவழக்கமில்லை. ஆகையால்......என்று சொல்வதற்கு முன்னே அரசன் இலைபோட்டுச் சாப்பிடாவிட்டால் கைபோட்டுச் சாப்பிடலாம் வாருமென்று சொல்ல யோகீஸ்வரர் அரசனின் முகத்தை சற்று நிதானித்துப்பார்த்தார். அடடா இம் மூடனிடத்திலிருந்து திரும்பிப்போவது மிக்க கடினமாயிருக்கும் என்று தன்மனதி லெண்ணிக்கொண்டார். உடனே அன்னவர் "அகத்தினழகு முகத்திற்றெரியும்" என்றபடி யோகீஸ்வரரின் முகக்குறிப்பை யறிந்த அரசன் தன் மனதிற்றானே எண்ணுகிறான்:—

இவனை நாம் சோதிக்க எண்ணினேனும் இவன் நம்மைச் சோதித்துவிடுவான்போ லிருக்கிறது என்று எண்ணி ஒரு தாதியையழைத்து தங்கத் தாம்பாளம் ஒன்றில் விஷங்கலந்த பதார்த்தங்களைக் கொண்டுவந்து யோகீஸ்வரர் முன்னேவைக்கும்படி ஆக்ஞாபிக்க அவள் அதன்படி செய்யலாயினள்.

அதன்பிறகு அரசன் அத்தாம்பாளத்தில் பதினாயிரம் பொன்னும் இரத்தினங்களாற் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களும் வெகுமதியாகவைத்து உபசரித்தான்.

இவற்றை யெடுத்துக்கொண்டு யோகீஸ்வரர் ஆரணியமேகினார். அங்கு காலையிலிருந்து அன்ன ஆகாரமில்லாமல் வேட்டையாடிக் களைத்திருந்த மேலே சொன்ன அரசனுடைய குமாரனைக்கண்டார். அவன் வருந்திநிற்கும் சமயத்தில் யோகீஸ்வரர் தான்கொண்டுபோன தாம்பாளத்தையும் அதிலிருந்த பதார்த்த வகைகளையும் அவனிடத்தில் கொடுத்து பசியைத் தணித்துக்கொள்ளுமென்று சொல்லிப்போனார்.

பசியால் களைத்திருந்த அரசன் குமாரன் விஷங்கலந்த சாதத்தை ஒருபிடி சாப்பிடவும் இம்மண்ணுலகை நீத்து விண்ணுலகுக் கேகினான். இவன் மரணமடைந்ததை அரசன் கேள்விப்பட்டு அங்குவந்து பார்க்கும்பொழுது முன் தான் யோகீஸ்வரரைப் பரீக்ஷிக்கவெண்ணி விஷங்கலந்தனுப்பிய சாதத்தையும் பதார்த்தவகைகளையும் தங்கத் தாம்பாளத்தையும் கண்டு மிக வருத்தமுற்று, ஐயோ மகனே! உன்னைக்கொல்ல நானே எமனாயிருந்தேனே! பாவியாகிய நானிருந்தென்ன பிரயோஜனம்! என் கண்ணுக்குக்கண்ணான கண்மணி நீயே

போனபிறகு இனி எனக்கென்ன வேலை என்று இவ்விதமாகப் புலம்பித் தானும் மடியலானான்.

நண்பர்களே! "வேண்டி வினைசெயேல்" யென்பதும், "தன் வினை தன்னைச்சுடும்" என்னும், "செய்தார் வினை செய்தாருடன்" என்பதும், "மூத்தோர் சொன்ன வார்த்தை யமிர்தம்" என்பதும், இதனால் நன்கு விளங்குகின்றது.

ஆகையால், இத்தகைய வினைகளைச் செய்யாமலிருப்பதற்கு பரமகருணாநிதியாகிய ஸர்வேஸ்வரன் அருள்புரிவாராக. சுபம்!

எஸ். சுப்பய்யா முதலியார், கோனுபட்டு.

நாட்டுக்கோட்டை செட்டிமாருடைய கலியாணம்.

ஐயா, கடந்த ஆனந்தபோதினி 3-வது தொகுதி வைகாசிமாத சஞ்சி[கை]யில், பிராம்மணர்கள் கலியாணமென்பதில், மாப்பிள்ளையின்கொண்டாட்ட[மு]ம் மாமனார் திண்டாட்டமு மென்றும், பெண்ணைப்பெற்றவன் பெரும்பாவத்[தைச்] செய்தவனென்றும், ம-ா-ா-ஸ்ரீ, அனந்தாசாரியா ரவர்கள் யெழுதியிருப்ப தற்கு யெதிர்மாறாக, இப்போது நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களில் நடக்கும் கலியாணத்தில் மாமனார் கொண்டாட்டமும், மாப்பிள்ளையின் திண்டாட்டமும், வரனைப்பெற்றவர் மகா துர்ப்பாக்கியமுள்ளவராயும், பெண்ணைப்பெற்றவர் பாக்கியசாலியும் அதிஷ்டமுள்ளவர்களாயுமிருக்கிறார்கள்.

வரனைப்பெற்றவர் தன்மகனுக்கு கலியாணஞ் செய்யவேண்டுமென்றால், பெண்ணுக்குக் கொடுக்க ரூபா பதினையாயிரமும் கலியாணச் சிலவுக்கு ரூபா ஐயாயிரமும் பெட்டியில் வைத்திருக்கவேணும். இருபதினாயிர ரூபாய்க்குக் குறைந்தசொத்துடையவன் கலியாணமென்பதைக் கனவிலும் நினைக்கப்படாது. பிரமச்சாரி விரதம் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதுதான். அப்படிக்குறைந்த ஆஸ்தி உள்ளவர் கலியாணஞ்செய்ய நினைத்து, தன்னிடம் பதினாயிர ரூபா யிருந்தால் பாக்கித்தொகைக்காக தன் வீடு நிலம் நகை நட்டு முதலானதுகளை யீடுவைத்து கடன்வாங்கி கலியாணத்தை முடிக்கிறார். கலியாண முடிந்த ஒருவருஷத்திற்குள் கடன்காரன் கடனைக்கேட்கிறான். பணம்கொடுக்க வேறு வகையில்லாமல் கடன்காரனுக்குத் தன்னுடைய சொத்துகளைக் கிரையம்செய்து கொடுத்துவிட்டு தங்க வீடுமில்லாமல் சாப்பாட்டுக்கும் கஷ்டப்படுகிறான்.

பணமில்லாதவன் எவ்வளவு சொந்தப்பந்துவாயிருந்தாலும், யோக்கியனும் கல்வி யறிவுடையோனுமிருந்தாலும், பணம்வாங்காமல் பெண்கொடுக்க மறுத்து விடுகிறார்கள்.

சிலரை யாராவதுவந்து பெண்கேட்டால், "நம்மள் விசாலாக்ஷிக்கு இன்னும் வயதுவரவில்லை. இப்ப என்ன, அந்த ஊர் கருப்பஞ்செட்டியார் மகன், காசிவிஸ்வநாதனுக்குக்கூடக் கேட்டார்கள். பெண்ணுக்காகப் பணமும் பதினையாயிர ரூபாய் தருவதாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். பையனும் அழகானபையனல்ல. படிப்பும் அவ்வளவு ஜாஸ்தியாய்த் தெரியாவிட்டாலும், பேர் ஊர் எழுதத் தெரியுமாம். கொஞ்சம் முரட்டுக்குணமுடையவனும். சூதாட்டங் கொஞ்சம் ஆடுகிறானும். தாசிவீடுகளுக்கும் அவ்வளவு ஜாஸ்தியாய்ப் போகிறதில்லையாம். பணமும் ரொக்கமாய் எழுபதினாயிர ரூபா யிருக்குமாம். மற்ற நிலம், வீடு, நகை முதலானதுகள், ரூபாய் இருபத்தையாயிரத்துக்குக் குறையாமலிருக்குமாம்;

அவன் ஒரேபிள்ளையானபடியால், செல்வமாய்வளர்த்து, அவன் மனம்போல் திரிய விட்டுவிட்டார்கள். கலியாணஞ் செய்துவிட்டால் சூதாட்ட முதலிய கெட்டவிஷயங்களுக்கு ஜாஸ்தியாய்ப் போய்விடமாட்டான், ஒத்துப்போகும், அவனுக்குத்தான் கொடுக்கவேணும். இருந்தாலும் நீங்கள் சொந்தமாகச்சே பதினேழாயிர ரூபாய் தந்தால் தங்கள்மகளுக்குக்கொடுக்கத் தடையில்லை" என்று ரொம்ப நாணயமாகவும் பட்சமாகவும் சொல்லுகிறார்—அந்தோ இவருக்குப் பணத்தின்மேல்தான் நோக்கமெல்லாம்—தன் மகளும், மருமகனும் எப்படிப் போனாத்தானென்னவென்று இவர் நினைக்கிறார்—

இனி பணமிருக்கிறவர்களுக்குப் பெண்கொடுக்கிற வழிகளை பார்ப்போம். நொண்டியானாலும், குருடனானாலும், செவிடனானாலும், ஊமையானாலும், தொண்ணூறுவயது சென்ற தவண்ட கிழவனானாலும், எட்டுவயது சிறுவனானாலும், குஷ்டரோகியானாலும் கல்வி யறிவில்லாதவனானாலும், பெண்ணுக் சென்று வாங்குகிற ரூபாய் பதினையாயிரமோ, பதினெண்ணாயிரமோ, தந்தால் ஆடு மாடுகளை விற்பதுபோல் விற்றுவிடுகிறார்கள். மாட்டிலும் உயர்ந்த ஒருமாட்டிற்கு வாங்குவது முன்னூறு அல்லது நானூறு ரூபாய்தான். பெண்ணைவிற்று வாங்குவதோ அளவிலடங்கவில்லை. இவ்வளவு ரூபாய் வாங்குவது எதற்காக? முதலாளியென்ற பேரும் பணக்காரனென்ற பெயரும் பெறுவதற்கே போலும்.

இனி மாப்பிள்ளையைக் கவனிப்போம். இவன், இருபதினாயிர ரூபாய் சம்பாதிக்க எவ்வளவுகாலஞ் சென்றிருக்குமென்பதையும், தன்பாட்டன் பூட்டன் தகப்பன் முதலானவர்கள் தேடிவைத்த பொருளையும் தான்தேடின பொருளையும் கொடுத்து, கலியாணஞ்செய்த மனைவி ஒருசமயம் விதிவசத்தால் இறந்துவிட்டால் புருடன்மனம் எவ்வளவு வருத்தமும் வேதனையும் அடையுமென்பதை அடியேன் சொல்லவேண்டுவதில்லை. அதிலும் முதல்மனைவி ஒருசிசுவையீன்று விட்டு இறந்துவிட்டால், அதை ஆதரிக்கவும் மறுகலியாணஞ் செய்துகொள்ளவும் பொருளில்லாமல் படுகிறகஷ்டமும் அடியேனால் சொல்லத்தரமன்று. சிலர் கலியாணஞ்செய்யப் பொருளில்லாமலே தாழ்ந்தசாதிப் பெண்களோடும் விலைமாதர்களோடும் வாழ்ந்துவருவதைக் கண்ணாறக் கண்டிருக்கிறேன்—இங்கொரு கதையும் அடியேன் அவசியம் எழுதவேண்டியதிருக்கிறது. ஒரு ஊரில் இருபதினாயிர ரூபாய் சொத்துள்ள ஒரு பையனிருந்தான். அவனுக்குக் கலியாணம் நடந்தது. அவனுடைய பொருளில் பெண்வீட்டார், பெண்ணைவித்து ரூபா பதினையாயிரம் பெற்றுக்கொண்டார்கள். பாக்கி ரூபா ஐயாயிரமும் கலியாணச் செலவில்முடிந்துவிட்டது. கலியாணமுடிந்த பதினைந்துநாட்கள்சென்று பெண்ணின் தாய் தகப்பன் சுற்றத்தார் முதலானவர்கள் பெண்ணைப் புருடன்வீட்டுக் கழைத்துப்போகக் கூப்பிட்டார்கள். பெண்ணோ கண்ணீர் தாரைதாரையாய்விட்டழுதது. இதைக்கண்ட தாய் தகப்பன் முதலானவர்கள் செல்வமாய் வளர்த்த மகளாகையால் புருடன் வீட்டுக்குப்போக அழுகிறதாக்கும் என்று நினைத்து "வா அம்மா, புருடன் ரொம்ப நல்லவர் உன்மாமனும் மாமியும் ரொம்ப நல்லவர்கள். அன்பாய் நடத்துவார்கள். நம்மள்வீட்டிலிருந்ததற்கு கூட பதின்மடங்கு மேன்மையாயிருக்கும். நேரமாகிறது, புறப்படு அம்மா" என்று கூப்பிட்டார்கள். அதற்குப் பெண்ணும் என் புருடன்வீட்டில் என்ன மீந்திருக்கிறது? இருந்த ரூபா இருபதினாயிரத்தில் என்னைவிற்று ரூபா பதினையாயிரம் பிடுங்கிக்கொண்டீர்கள். பாக்கியிருந்த ரூபா ஐயாயிரமும் கலியாணச்செலவில் அழிந்துவிட்டது. இனி நானங்கேபோய் என்னசெய்வது? சோற்றுக்குப் பிச்சையெடுக்கவேண்டியதுதான். பொருளென்பதோ என் தாலியைத்தவிர வேறென்னவிருக்கிறது"

என்று கண்ணீர் உதிர்த்தான். அதன் பிறகு சிலர் பெண்ணின் தகப்பனிடம் கெஞ்சிக்கேட்டு ரூபா ஐயாயிரம்வாங்கிப் பெண்ணின்கையிற்கொடுத்து பெண்ணைப் புருடன்வீட்டுக் கனுப்பிவைத்தார்கள்.

அந்தோ ! இதென்ன அநியாயமாயிருக்கிறதே? சொற்ப ஆஸ்தியுள்ளவன் கலியாணஞ்செய்ய முடியவில்லையே பாபமல்லவாவென்று சில நண்பர்களைக் கேட்டேன்—அவர்கள், பாபந்தான் நாம் என்னசெய்வது, வழக்கமாய் நடந்து வரும்போது, நாம் சொல்வதற்கில்லை யென்கிறார்கள். எல்லோரும் இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் எப்போதுதான் இக்கொடியவழக்கம் தொலையும்—நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்க ளெல்லோரும் ஒரு கூட்டங்கூடி இவ்வழக்கத்தை அடியோடு நிறுத்தினாலன்றி பஞ்சக்குள்வைத்த நெருப்புப்போலப் பற்றிக்கொண்டுதா னிருக்கும்.

இக் கொடியவழக்கத்தைக் கையாடிவரும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களின் ஊர்களிலும் அவற்றிற்கருகிலு முள்ள மற்ற சாதிக்காரரும் இவ்வழக்கத்தை அனுசரித்து இப்போது, பெண்ணுக்காக ரூபா ஆயிரம் இரண்டாயிரமென்று வாங்குகிறார்கள்.

ஒவ்வொரு மாதமும் அளவிலாத ஆனந்த விஷயங்களையும் ஞானங்களையும் பக்திகளையும் சுமக்குவந்து உபதேசிக்கும் அரிய நண்பனாகிய ஆனந்தபோதினி சந்தாநேயர்களாக அனேக நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களிருப்பார்களே, அவர்களாவது ஒருகூட்டங்கூடி இந்த வழக்கத்தை முற்றிலும் நிறுத்தி, பழைய காலத்து வழக்கப்படி கலியாணம் நடத்தும்படியாயும், இக்கொடியவழக்கம் அடியோடு நீங்கவேணுமென்றும் எல்லாம்வல்ல பரம்பொருளை பிரார்த்திக்கிறேன்.

கடடுக்குடிப்பட்டி. மு. வே. நல்லதம்பி, பயிஞ்சலோ.

குறிப்பு:—மேல்கண்ட விஷயத்தை யறிய நாம் உண்மையாகவே மிக்க விசனப்படுகிறோம். புள்ளிமானுக்கு ஒரு புள்ளி யேறினாலும் குறைந்தாலும் யாருமறியார்கள். இதோ வெள்ளைபூசிப் பரிசுத்தமாயிருக்கிற சுவரில் ஒரு பெரிய கறுப்புப்புள்ளி வைத்ததுபோ லல்லவோ யிருக்கிறது.

பூர்வ ஜன்ம புண்ணியத்தால் மிக்க செல்வம் பொருந்தியவர்களாய், ஜீவகாருண்யம், ஈசுர பக்தி முதலிய குணங்களிலும் தானதர்மம் செய்வதிலும் இணையற்றவர்களாய் சிவபுண்ணியத்தை யடியோடு கொள்ளை கொள்ளும் இப்புண்ணியவான்கள் மேல்கண்ட கெட்ட வழக்கத்தால் நேரிடக்கூடிய கெடுதிகளைச் சற்றும் சிந்திக்காது இன்னும் பாராமுகமா யிருப்பதென்றால், யார்தான் விசனமடைய மாட்டார்கள். பொருட் செல்வத்தை விட கல்விச் செல்வமே சிறந்ததாகையால் அதை விருத்தி செய்யக் கொஞ்சம் கல்வி கற்றிருக்கும் வாலிபர்க்குப் பெண்களைக்கொடுத்து, அவர்கள் இன்னும் உயர்ந்த கல்வி கற்கப் பொருளுதவி செய்வது எவ்வளவோ உயர்ந்த செய்கையன்றோ. செட்டிமார்களில் சீர்திருத்தங்களை யுண்டாக்க முயன்றுகொண் டிருப்பவர்களும் உளர் என்றறிகிறோம். அந்த அறிவாளிகள் அநேக சீர்திருத்தங்களை யுண்டாக்குமுன் தங்கள் குலத்திற்கே கேட்டை விளைவிக்கும் இக்கொடிய வழக்கத்தை யுடனே நிறுத்துவார்கள் என்று மிகவும் வேண்டிக்கொள்கிறோம். இனியும் செட்டிமார்கள் இதுவிஷயத்தில் ஆலசியம் செய்யமாட்டார்களென்று பூரணமாய் நம்பி எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளாகிய பொன்னம்பலத்தடியைப் போற்றி யேத்துவாம்.

பத்திராசிரியர்.

நித்தியவிதி—பூர்வான்னம்.

(109-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

முப்பது நாழிகை கொண்ட பகற்காலத்தை ஐந்து கூறாகப் பகுத்துப் முறையே பூர்வான்னம், பரான்னம், மத்தியான்னம், அபரான்னம், சாயான்னமென்னப் பெயரிட்டழைப்பர் முன்னோர். இவை முறையே காலை, முற்பகல், நடுப்பகல், பிற்பகல் மாலை யென்று தமிழிற் கூறப்படும். ஒவ்வொரு கூறும் ஆறு, ஆறு நாழிகை அளவு கொண்டது. பிராம்ம முகூர்த்தத்தில் எழுந்திருந்து மலஜலவிசர்ஜ்ஜனாதி புண்ட்ரம் இறுதியாகக் கூறப்பட்ட விதிகளை முடித்துக் கொண்ட பின்னர் ஜபம் செய்யவேண்டியதாகையால், அது பூர்வான்னமாகிய காலைப் பொழுதிலேயே விசேஷித்து நடைபெறும் அந்தணர்கள் சூரிய உதயத்துக்கு முன் சூரியனை உத்தேசித்து அர்க்கியம் அளித்த பின் காயத்திரி மஹா மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். கிரமப்படி ஆயிரத்தெட்டு ஆவர்த்தி செய்வதானால் ஒரு முகூர்த்த காலம் (மூன்றே முக்கால் நாழிகை) கொள்ளும். இது த்விஜர்கள் எல்லாருக்கும் பொது. நன்றாய்ச் சூரியோதயமான பிறகே உபஸ்தான மந்திரம் கூறி ஜபத்தை முடிக்கவேண்டும். அதன் பிறகு அக்னி காரியம், சூரிய நமஸ்காரம், முதலியன செய்யவேண்டும். இக்கிரியைகளைச் செய்து முடிப்பதானால் பூர்வான்னமாகிய காலைப்பொழுதில் முக்கால் பாகம் கழிந்துவிடும். மற்றைய வருணத்தாருக்கும் தத்தமக்கு விதித்த வைதிக கன்மங்களை முறைப்படி செய்யவும் அவ்வளவு காலமாகும். ஆதலால் நித்திரை தெளிந் தெழுந்திருந்த காலந்தொடங்கி இது பரியந்தமும் பரபிரம்ம தியானமே ஆரியர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டது.

சூரிய னுதயமான காலமே சமையல் செய்வதற்கும் குடிப்பதற்கும் தண்ணீர் எடுத்துச் சேர்த்துக்கொள்ளும் காலமாக விதிக்கப்பட்டது. சூரிய சந்திர கிரணங்களும் காற்றும் சம்பந்தப்பட்ட நீரே பாகத்துக்கும் பானத்துக்கும் அருகமாகு மென்று வைத்திய நூல்கள் கூறுகின்றன. சூரிய உதயத்துக்கு முன்னுள்ள நீர் ஸ்நானத்துக்கு மட்டுமே அருகமாகும். சூரிய கிரணத்தால் சற்று உஷ்ண குணத்தையும் பெற்ற நீரே பானாதிகளுக்கு அருகமாகு மென்று வைத்தியசாஸ்திரம் எடுத்துக் கூறுகின்றது. இதில் விசேஷ மென்ன வென்றால், இரவில் சந்திரகிரணத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட நீர் தண்ணியத்தையான குளிர்ச்சியுடனே மாத்திரமிருக்கும். கீழ்த்திசையில் சூரியனுதித்தபோது அதன் உஷ்ண கிரணம் பூமியை ஊடுருவிச்செல்லும். அப்போது பூமியின் சாரம் மேல் எழுந்து நீரோடுகலக்கும். நீரின்மேலே சூரியகிரணம் தாக்க அந்நீரில் உஷ்ண குணமும் சிறிது கலக்கும். காற்று வீசுவதால் வாயுவின் அம்சமும் அதிற் சேரும். ஆகவே பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு ஆகிய நான்கு பூதங்களும் ஒன்றுபட்டுக் கலக்கும் என்பதுவிளங்கும். நான்கு பூதாம்சங்களுடன் கூடின நீரே பான பாகங்களுக்கு அருகமாகு மென்று வைத்திய நூல்கள் கூறுகின்றன வென்பது தான் நாமிங்கு தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவதாம். ஆகையால் சூரியனுதயமானவுடனே வீட்டுக்கு உபயோகமான அளவு நீரைச் சேகரித்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் நீர் திரட்டும் போது வஸ்திரத்தினால் வடிகட்டியே எடுக்கவேண்டு மென்பது வைத்திய நூல் விதி. திரட்டிய நீரைச் சுத்தம் செய்யப்பட்ட மண் பாத்திரத்திலேயே வைக்கவேண்டும். உலோக பாத்திரங்களில் வைப்பது உசிதமன்று. உலோகபாத்திரங்களில் வைக்கும்படியான அவசியம் நேரிட்டால் முறைப்படி சுத்திசெய்த பாத்திரங்களில் வைத்துக் கொள்ளலாம். இது மத்திம பட்சமேயன்றி மண்பாண்டத்தைப் போல அவ்வளவு சிலாக்கிய

முடையதல்ல. பானத்துக்கென்று வைக்கப்பட்ட நீரைத் தேற்றும்விரை முத லியவற்றால் தெளியவைத்து வடிக்கட்டி சுத்தமான மண்பாண்டத்தில் வைத்து, அதில் திரிபலை யென்று கூறப்படுகிற நெல்லிப்பழம், கடுக்காய்ப் பழம், தான்றிப் பழம் இம் மூன்றையும் போட்டு வைத்தால் அதுபல வியாதி களைப்போக்கு மென்றும், திரிதோஷங்களையும் நீக்கு மென்றும் சில வைத்திய நூல்கள் கூறுகின்றன. அப்பழங்கள் அகப்படாதகாலத்தில் அவற்றின் வற் றல்களை உபயோகிக்கலாம். நீர் நிரட்டு முன் குளித்துச் சரீரத்தைச் சுத்தி செய்து கொண்டு நீர் நிரட்டவேண்டும். அதிகநாழிகை செல்லக் கூடாது. நாழிகை சென்றால் மிருகப்பட்சி மனிதர்களால் நீர் அசுத்தமாய் விடும். அசுத்த மான நீர் பானத்துக்கும் யாகம் செய்வதற்கும் உபயோகமாகாது. இத்தொழி லைப் பெரும்பாலும் ஸ்திரீகள் செய்வதே நமதுதேசத்து வழக்கம். தனவந்தர்க ளானால் வேலைக்காரர்களைக் கொண்டு நீர்நிரட்ட லாதித்தொழில்களைச் செய்து கொள்ளவும் கூடும். எவராயிருந்தாலும் சரீர சுத்திசெய்து கொண்ட பிறகு தான் இத் தொழில்களைச் செய்தல் வேண்டும். இதற்குமுன் வீட்டை அல இட்டு மெழுகிச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளல்வேண்டும். பிராம்ம முகூர்த்தத்தில் எழுந்திருந்த இருவருக்கும் அவரவர்களுக் குரிய தொழில்களைச் செய்து முடிக் கப் போதுமான காலம் இதுவே.

இனி முற்பகலில் (பூர்வான்னம்) பரப்பிரம்ம தியானாதிகள் விதிக்கப்பட வில்லை. ஏனென்றால் அதிகாலையில் எழுந்திருந்து வைதிககன்மங்களை விதிப்படி முடித்துக்கொண்டவன் தன் குடும்பகாரியங்களைப் பார்க்கவேண்டியது அவசிய மாகையால் மேல் பகல் பன்னிரண்டு நாழிகை வரைக்கு முன்ன முற்பகலில் இலௌகிக விர்த்திகளைப் பார்ப்பதே முக்கியமான காரியம். இதுவரைப் பிரம் மத்தியானத்தினால் சரீரமும் மனமும் சுத்தியாய்க் களங்கமற்றுச் சாந்தமுதலிய சற்குணங்களைப் பெற்றுக், கோப முதலிய துர்க்குணங்களையொழித்து நிர்மலமா யிருக்கும் சமயமே குடும்ப சம்ரக்ஷணையாகிய இலௌகிக விர்த்தியைச் செய்ய உசிதமானகாலம். இலௌகிக விருத்தி வருணங்களுக்கும் ஆசிரமங் களுக்கும் ஏற்றவாறு வேறுபட்டே யிருக்கும். எவ்வாறிருப்பினும் ஒவ்வொரு வரும் தத்தம் தொழில்களைச் செய்ய இதுவே காலமாக விதிக்கப்பட்டது. இக் காலத்தில் அந்தணர்கள் ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற் றல் என்னும் அறுதொழில்களையும் செய்வது உசிதம். க்ஷத்திரியர்கள் லோக விசாரம்புரிதலும், யானையேற்றம் குதிரையேற்றம் ஆயுதப்பிரயோகம் முதலிய வற்றைப் பயன் படுத்திக்கொள்ளவும் இதுவே தக்ககாலம். அரசன் தேச விசாரணை செய்தல், வழக்கறுத்தல், குடிகளை விசாரித்தல், அமைச்சரை உசாவு தல், வேலைக்காரர்களுக்கேற்ற தொழில்களைச் செய்யவிதித்தல் ஒற்றர்களுக்குக் கட்டளை யிடுதலாதிகளுக்கும் இதுவே காலமாக விதிக்கப்பட்டது. வைசியர் களுக்குக் கொள்ளல், விற்றல், வட்டிக்கு விடுதலாதிகளும் விதிக்கப்பட்டன. பசுக்களைப் போஷித்தல், நிலத்தைப் பண்படுத்தல் முதலியன வைசியர்களுக்கும் வேளாளராதி நாலாம் வருணத்தவர்களுக்கும் பொதுவாதலால் அதற்கும் இதுவே தகுந்த காலமாக விதிக்கப்பட்டது.

ஆயினும் கலியுகத்தில் பயிர்த்தொழிலை நான்குவருணத்தாரும் செய்யலா மென்று விதிக்கப்பட்டது. அந்தணராதியோர்க்கு விதிக்கப்பட்ட சுவதர்மங் கள் இக்கலியிற் பெரும்பாலும் பயன்படாமைபற்றியே பயிர்த்தொழில் யாவர்க்கும் பொதுவாக விதிக்கப்பட்டது. இத்தொழில் செய்வதற்கும் இது காலமாம். இரண்டுஜாமம் (பதினைந்து நாழிகை) வரை உழவுதொழில் விதிக்கப் படுதலால் அதே நேரகாலத்தில் செய்துமுடிக்க வியலாது. ஆதலால் காலையில்

ஒருஜாமமும், அதன்பிறகு மாலையில் ஒருஜாமமுமாக உழவுதொழிலைச் செய்ய வேண்டும். உழவுக்குரிய ரிஷபம் பசியுடையதும், தாகமுடையதும், இளைப் படைந்ததும், காலில் ஊனமுள்ளதும், வியாதியுடையதும், நபும்ஸகமானதுமா யிருத்தல்கூடாது. இவற்றுக்குமாறான வியல்புள்ள ரிஷபங்களைக்கட்டி யுழ வேண்டும். உழும்போது கயிறு கோல்களால் அவற்றை அடிக்கக்கூடாது. தாற்றுக்கோலால் இரத்தம்வடியக் குத்துவது தகாது. வாயினால் அதட்டியே ஓட்டவேண்டும். இலைகளோடுகூடிய சிறிய கிளைகளால்தட்டி ஓட்டலாம். மூடத்தனத்தினால் உழும் எருதை இரத்தம்வடிய அடிக்கிறவன் சிசுஹத்தி தோஷத்தை அடைவானென்று பாரதம் அசுவமேதபர்வத்தில் சொல்லப்பட்டது. உழுதபின் எருதுகளைக் குளிப்பாட்டி ஆகாரம் தண்ணீரும்கொடுத்து அவை களைத் திருப்திசெய்வித்து அதன்பிறகுதான் புசிக்கவேண்டுமென்று ஸ்மிருதி கள் கூறுகின்றன. இவ்விஷயம் இவ்விடத்தில் விரிப்பது அநாவசியமாயினும் ஜீவனோபாயமாகக் கிருஷியும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதற்குரிய உழவின் முறையும் சிறிது கூறப்பட்டது.

க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர்கள் கிருஷி, வர்த்தகம், சிற்பம் இத்தொழில் களையும் செய்யலாமென்று கூறப்பட்டுள்ளது. பணத்தை வட்டிக்குக்கொடுத்து ஜீவிப்பது வைசியரைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு ஒருபோதும் செய்யத்தகாது என்று விலக்கப்பட்டது. அரசாங்க உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து ஜீவிப்பதும் உசிதமென்று கூறப்பட்டபோதிலும், அது சுவவிருத்தியென்றும், அதை வைதிகாசாரமுடையவர்கள் ஒருபோதும் செய்யத்தகாதென்றும் ஸ்மிருதிகள் விதித்தன. சுவவிருத்தி என்றால் நாய்த்தொழில் என்று பொருள்தரும். சுவ தந்திரமற்றுப் பிறருக்கடிமைப்பட்டு நாய்போல உழைக்கவேண்டுவதுபற்றி அத் தொழிலைச் சுவவிருத்தியென்று நூல்கள் இகழ்ந்துகூறின. எவ்வகையிலாயி னும் தன்னையும் குடும்பத்தையும் காப்பாற்றுவதற்குரிய பொருளைத் தேடுவதற்கு இந்தகாலமே தக்கதென்று விதிக்கப்பட்டது. குறிப்பிட்டகாலமாகிய பன்னி ரண்டு நாழிகைக்குள் பொருள் வரவுக்கு ஏற்பாடு செய்துகொண்டு வீடுவந்து சேரவேண்டுமென்பது நூல்களின் கருத்து. ஆதலால் பாரான்னமாகிய ஆறு நாழிகையும் இலௌகிகவிருத்திக்கே உரியகாலமென்பது பூர்வீகர்கள் கருத்து என்பதை யறிந்துகொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால் மத்தியானத்தில் வேறு வைதிககன்மங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன வாதலால் அதற்கு இடையூறு நேராத வாறு பாரான்னத்திலேயே இலௌகிகத்தொழிலை முடித்துக்கொண்டு வர வேண்டு மென்க.

(தொடரும்.)

சிவானந்தநாதா யோகீஸ்வரர்.

“தேசபாஷைப் பத்திரிகைகள்”

செந்தமிழ் அன்பர்காள் !

நம்மாகாணமாகிய சென்னை மாகாணத்தில் வழங்கிவரும் தேசபாஷை களில் முக்கியமானதும் முதன்மையானதாயு மிருக்கிறது தமிழ்பாஷையே யென்ற விஷயம் யாவரு மறிந்ததே. ஆயின் மேற்கண்ட விஷயமாய்ச் சிறுவ னாகிய யான் ஏதோ சில எழுத முன்வந்ததற்காக குற்றங்குறை யிருப்பின் பொருட்படுத்தாது பொறுத்தருளவேணுமாயும், தயவுசெய்து யாவரும் கவ னித்து வாசிக்கும்படியும் மிகுந்த வணக்கத்துடன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்,

சகோதர சகோதரிகளே,

உலகிலே வாழும் மக்களுக்கு உணவு எங்ஙனம் இன்றியமையாததோ அங்ஙனமே பத்திரிகையும் இன்றியமையாதது. உணவு உடலை யோம்புவது. பத்திரிகை அறிவை யோம்புவது. பத்திரிகையென்பது பலர் அறிவினின்றும் போதரும் அரும்பொருள்களை ஒருங்கே அடக்கியுள்ள ஓரறிவுப்பிண்டமாம். இது காலம் நம்மாகாணத்தில் நூற்றுக்கணக்கான பத்திரிகைகள் உலவாநிற்கின்றன. அவைகளிற் பல ஆங்கிலபாஷையிலும் பல தேசபாஷைகளிலும் எழுதப்படுகின்றன. இவ்விருதிறப்பத்திரிகைகளுள் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் பொன்னே போற் போற்றப் பெறுகின்றன. தேசபாஷைப் பத்திரிகைகள் அங்ஙனம் போற்றப்படுதலில்லை. இந்தியர்களே தேசபாஷைகளையும் தேசபாஷைப் பத்திரிகைகளையும் வெறுத்து நிற்பது கலியின் வன்மைபோலும். இதற்கு யாது காரணமென சிந்திப்போமானால் நமது கலாசாலைகளில் (யூனிவர்சிடி) சர்வ கலாசாலை பரிக்ஷைகளுக்கு தேசபாஷைப் படிப்பு முன் கட்டாயபாடமா யிருந்ததை இப்போது இஷ்டபாடமாக மாற்றிவிட்டதே முக்கிய காரணமாயிருக்கிறது. அதைப் பழையபடியே கட்டாயபாடமாகச் செய்யவேண்டுமென்று நமது தேசபக்தர்கள் பலதடவைகளில் கேட்டு வந்ததை நம் மாகாண வித்யா இலாகா அதிகாரி வீண்வார்த்தையென்று ஒரு சமயம் பரிகாசம் செய்திருக்கிறார். அவர் அம்மாதிரி கேலிசெய்வதற்கு நாமேதான் காரணமென்று சொல்வேன். ஏனெனில் நம்மவர்களில் பி. ஏ. முதலான உயர்தரப் பரிக்ஷைகளில் தேர்ந்த பலர் ஏதாவது ஒருசபையில் அல்லது மேடையில் பேசவேண்டுமானால், தமக்குத் தேசபாஷையில் பேசத்தெரியாதென்றும், அதனால் ஆங்கிலத்தில் பேசுவதாகவும் அதற்காக மெத்தவிசனிப்பதாயும் கொஞ்சமும் வெட்கமன்னியில் பகிரங்கமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். அந்தோ, இவர்களின் அறியாமையை என்னென்று சொல்லுவது. தேசபாஷை கட்டாய பாடமாகச் செய்திருக்கும் பக்ஷத்தில் தேசபாஷைப் பத்திரிகைகளல்லவோ பொன்னேபோற் போற்றப் பெறும். மேற்கண்டவாறு விசனத்தோடு கூறும் நம்மவர் இனியாவது நம் தாய்ப்பாஷையைக் கட்டாயபாடமாய் வைக்கவேண்டியதற்கு அவசியமான முயற்சிகளை உடனே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது மிக்க அவசியமன்றோ!

தற்காலம் தேசபாஷையில் பல பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றனவாயினும் அவைகளில் முறையாகவும் ஒழுங்காகவும் நடை பெறுபவை யொரு சிலவே. பலதோன்றி நீண்டகாலம் நிலைத்தலின்றி அதிவிரைவில் மறைவுறுகின்றன. இதனால் தேசபாஷைப் பத்திரிகைகள் சிறுமையுற்றுப் பழிப்பிற்கும் இடம் பெறுகின்றன. ஆனால் நமது "ஆனந்தபோதினியோ" மற்ற பத்திரிகைகளைப்போலில்லாமல் முறையாகவும் ஒழுங்காகவும் மிகவும் குறைந்த சந்தாவிலும் நடைபெறுவதுடன், இக்கொடிய காகிதப்பஞ்சத்திலும் சந்தாவை உயர்த்தாமலும் பக்கங்களைக் குறைக்காமலும் பற்பல அரியபெரிய விஷயங்களுடன் மாதா மாதம் தவறாமல் வெளிவருவதனாலல்லவோ நமது போதினிக்குச் சுமார் பதினாயிரம் சந்தாதாரர்களுக்குமேல் சேர்ந்திருக்கின்றார்கள். ஆனால் இது ஒரு அதிகமென்று சொல்ல வரவில்லை. இதைப்போன்ற பத்திரிகைகளுக்கு குறைந்தது ஒரு லக்ஷம் சந்தாதாரர்களாவது இருக்கவேண்டுவது மிகவும் அத்தியாவசியம். நமது போதினியை வாசிக்கும் சந்தா நேயர்கள் ஒவ்வொருவரும் சிஞ்சிற்று முயற்சியெடுத்துக்கொண்டால் இது ஒரு கஷ்டமான காரியமல்ல.

பத்திரிகைகளின் செழுமைக்கும் வளர்ச்சிக்குங் காரணம் சந்தாதாரர்களே யாவர். மேனாடுகளில் சந்தாதாரர்களின் ஊக்கத்தாலும் ஒற்றுமையாலும் பொரு

னின்றித் தொடங்கப்படும் பத்திரிகைகளும் இடையூறின்றி நீண்டகாலம் நின்று செவ்வனே நடைபெறுகின்றன. தமிழ்நாடு ஜனத்தொகையிற் குறைவுபெற்றதோ? தமிழ்நாட்டில் ஜனத்தொகை இரண்டுகோடி. தமிழ்நாட்டிற் பொருளுடையார் தத்தமில்லங்களில் நேரும் நற்காரியங்களினும் தீக்காரியங்களினும் அளவிலாப்பொருளை பெருமகிழ்ச்சியோடு செலவிடுகின்றனர். "நமது ஆனந்தபோதினி" க்கு சந்தாதாரர்களாய்ச் சேர்ந்து வருஷம் ஒன்றுக்கு ஓர் ரூபாய் (அதாவது மாதம் ஒன்றுக்கு ஓரணா நான்கு பைசா) சந்தா கொடுப்பது வீண்செலவெனக் கருதுகின்றனர். இஃதென்ன அறியாமை. மாதம் ஒன்றுக்கு பதினாறு பைசா கொடுப்பதற்காக ஆனந்தபோதினியெனும் சிசு மாதம் மாதம் தவறாமல் சந்தாதாரர்களாகிய நம் ஒவ்வொருவரையும்வந்து காண்கின்றதே. இது வீண்செலவாகுமோ. இங்கிலாந்து முதலிய மேனாடுகளில் நாற்றுக்கு தொண்ணூறுபேர்களுக்குமேல் பத்திரிகை வாசிக்கின்றனர். அங்கு கூலிவேலை செய்பவர்களும் வாசிக்கத் தெரியாதவர்களுங்கூட பத்திரிகையை விலைக்குவாங்கி வாசிக்கத் தெரிந்தவர்களை வாசிக்கும்படி கேட்டு விஷயங்களைக் கிரகித்துக் கொள்ளுகின்றார்களென்றால், அவர்கள் எவ்வளவு அக்கரையோடு தங்கள் தேசாபிவிர்த்தியில் நாட்டம் வைத்திருக்கின்றார்கள் என்பதை நீங்களே சிந்தித்துப்பாருங்கள். நம்தேசத்தில் பத்திரிகைகளுக்கு சந்தாதாரர்களாகச் சேர்ந்து பத்திரிகை வரவழைப்பவர்களே மிகவும் குறைவு. அப்படி வரவழைப்பவர்களில் பலர் பத்திரிகை வாசிக்கிறதற்காக வரவழைக்காமல் யாராவது ஒருவருடைய தாக்ஷண்யத்திற்காகவோ அல்லது ஒரு கௌரவத்திற்காகவோ பத்திரிகைக்குப்பணம்கட்டி வரவழைத்து மேல் உறையை (கவரை)க் கூடகிழிக்காமல் அப்படியே கட்டாய்க்கட்டி வைத்திருந்து அதிகமாகச் சேர்ந்ததும் மிட்டாய்க்கடைக்கு விற்றுவிடுகிறார்கள். ஒரு நண்பரை ஏன் இப்படி வைத்திருக்கிறீரென்று கேட்டதற்கு "எப்பொழுதும் பத்திரிகை வாசித்து வழக்கமில்லை இப்பொழுதுமட்டும் புதுவழக்கம் ஏன்செய்யவேண்டும்?" என்று சொல்லுகின்றார். சிலர் தங்களுக்கு ஆங்கிலம் கிஞ்சிற்றும் தெரியாவிட்டாலும், தங்களுக்கும் ஆங்கிலப்பத்திரிகைகள் வருகிறதென்றால் அதுவே ஒரு கௌரவமென்று வரவழைக்கின்றனர். இதற்கெல்லாம் முக்கியகாரணம் கல்வியில்லாமையே ஒழிய வேறில்லை.

ஆகையால் கனம் கோபாலகிருஷ்ணகோகலே முதலான தேசாபிமானிகளால் பல வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே கேட்டுவந்த ஆரம்ப இலவசகட்டாயப்படிப்பு ஏற்படுத்தவேண்டுவது மிகவும் அவசியமென்பதை நமது மாக்ஷிமை தங்கிய கவர்ன்மெண்டாரவர்கள் கவனித்து வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யவேணுமாய் நாம் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

சிறந்த தேசபாஷைப் பத்திரிகைகள் செழித்தோங்கவேண்டியதற்குச் சந்தாதாரர்களின் ஊக்கமே மிகவும் அவசியமென்பதை சந்தாநேயர்கள் யாவர்களுக்கும் யான் ஞாபகப்படுத்துகின்றேன். சாதாரணஜனங்களைச் சந்தாநேயர்களாக்க ஒவ்வோர் பட்டணங்களிலுங் கிராமங்களிலுமுள்ள அறிவுடையோர் முயற்சியெடுத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் நமது போதினியை மாதம் இருமுறையாகவோ அல்லது இப்போது வெளிவரும் பக்கத்தைவிட இரண்டத்தனையாகவோ செய்வதற்கு கிஞ்சிற்றும் தயங்கவேண்டியதேயில்லை. "முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்" என்னும் பழமொழியைப்போல் அந்தப்படி எல்லோரும் முயற்சி செய்யின் இப்போது ஐரோப்பாவில் நடக்கும் கொடிய யுத்தத்தையும் அதனால் ஏற்பட்டிருக்கும் இக்காகிதப்பஞ்சத்தையும் நாம் பொருட்படுத்தவேண்டிய அவசியம் கிஞ்சிற்றும் கிடையாது சந்தாதாரர்களின் ஊக்கத்

தினாலல்லவோ கராச்சியில் பிரசுரமாகும் "ஸிந்து டைம்ஸ்" என்ற பிரபல ஆங்கில தினசரிப்பத்திரிகை முன்பிரதி ஓரணாவுக்கோ இரண்டணாவுக்கோ விற்கப்பட்டுவந்தது. இக்கொடிய பஞ்சத்திலுங்கூட பிரதி அரையணாவுக்கு விற்கப்பட்டு வருகின்றது. இதுசங்கதி சமாசாரப் பத்திரிகைகள் வாசிக்கும் நேயர்கள் கவனித்திருப்பார்களென நினைக்கிறேன்.

ஆகையால் நம்நேயர்களெல்லோரும் இதைவாசிப்பதுடன் நின்றுவிடாமல் அவசியம் செய்கையிலுங்காட்டவேணுமாய் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்வதோடு எங்கும் நிறைந்த சச்சிதானந்த பரம்பொருளையும் சதா துதித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். மேலும் நம்பத்திராதிபர் அவர்களுக்கும் மாதாமாதம் பல அரியவிஷய தானம் செய்துவரும் ஸ்ரீமான் ஆரணி குப்புசாமி முதலியாரவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த வந்தனத்தை செலுத்துவதுடன் அவர்கள் சுகஜீவியாய் நீண்ட ஆயுளுடன் வாழ்ந்திருக்கும்படி கிருபாநிதியாகிய பரம்பொருளை வணங்குகிறேன்.

திருச்செங்கோடு, ஓர் தமிழ்ப்பிரியன்.

நாராயணதாஸர் உபன்யாஸம்.

அப்பியாஸ விக்கினங்களும், அதை நிவர்த்திக்கு முபாயமும் :—

யோகாப்பியாசம் செய்யத் துவக்குங்கால் பல விக்கினங்கள் வலியவந்து சம்பவிக்கும். அவையாவன :—ஆலஸ்யம், தூர்த்தசங்கம், ரஸவாதம், மந்திர ஸாதனம், யோக (த்ரிகால) ஜோஸ்யம், தேவதாவைத்தியம், இந்திரத்துவம், பிரம்மபட்டம் முதலியவைகளில் இச்சையும் இவ்வாறே, ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் முதலிய மஹான்களுக்கமைந்திருப்பதுபோல் இடம்பொருளேவலென்னும் ஸர்வ ஸாமக்கிரியைகளும் பொருந்திய மடாலயமொன்று அவசியம் வேண்டுமென்றும், புசுண்டர் ஆஞ்சநேயர் மார்க்கண்டேயர் முதலிய சிரஞ்சீவிகளைப்போல் தீர்க்காயுசுமானாய் விடவேண்டுமென்றும், அப்படியே மச்சேந்திரநாத் கோரக்கர் கோரண்டர் ஜாலந்திரநாத் முதலிய சித்தர்களைப் போன்று அணிமாதி அஷ்டைஸ்வர்யங்களையும் பெற்றுச் சர்வலோகங்களிலும் தடையறச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு சுகித்திருத்தல் உத்தமமென்றும், காயசித்தி பெற்று நீண்டகாலம் நிர்விகற்ப நிஷ்டையி லெழுந்தருளி யிருந்துவிடவேண்டுமென்றும், தத்தாத்திரேயர் ஜடபரதர் சுகர் நவநாதசித்தர் ஸனகாதி மகரிஷிகள் முதலிய மகாத்மாக்களைப்போல் அவதூதாஸ்ரமத்தை யடைந்து ஓரிடத்தில் நிலையாயிராமல் ஜகமெங்குஞ் சுற்றித்திரிந்து பரிபக்குவ முடையோர்களுக்கு உபதேசஞ் செய்வதோடு ஸர்வ ஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்பெற்றுச் சுகித்திருக்க வேண்டுமென்றும்—இத்தியாதி பல சங்கல்பங்கள் உள்ளத்தின் கண்ணுதித்து மனதைப் பேய்போல் பிடித்தாட்டுவதை நாம் பிரத்தியட்சமாய்ப் பார்க்கலாம். இச்சமயம் அப்பியாஸியானவன் சற்று ஏமாந்திருந்து விடுவானாயின், சஞ்சல விருத்திப்பாட்டால் அது ஸ்வப்னமா (சகலாவஸ்தையா)க மாறிவிடுகிறது. அதனால் ஸ்தூலதேகஸ்மரணை யில்லாமற் போகவே ஜாக்ரதையற்ற மனமானது பாலனைப்போல் பல விசித்திரங்களா யோடியாடிக் களைத்துப் பின்னுறக்கத்தை (ஸுஷுப்தியல்லது கேவலாவஸ்தையை) யடைகிறது. ஈண்டு, மனம் அவித்தையின் வசமாய்ப் போய்விட்டபடியால் பிரக்ஞையற்றுத் தத்க்ஷணத்தில் சரீரம் சாய்ந்துவிடும். பின்னரிவனுக்குத் தேகஸ்மரணை யுண்டாகவே, யோசிக்கிறான். "ஆஹா! இதுவென்ன விந்தை!! நாம் தியானஞ்செய்யும்பொருட்டுட்கார்ந்தோம். அவ்வாறிருக்க இங்கே தூங்கிவிழுந்த காரணமென்ன? ஓ! ஓ! இது நமது அஜாக்கிரதையேயாம்." எனவுணர்ந்து, தூங்கினதாலும்

டான கண்ணெரிச்சலாலும் ஆயாசத்தாலும் மறுபடி தியானஞ்செய்ய சரிப்படாதவனாய் 'நாளை பார்ப்போம்' எனக்கருதி, அப்பியாசத்தை யறவொழித்துக் கலக்குள்ளாகிறான். இவ்வனுபவத்தையே மறுநாளுமடைகிறான்: பலவிதமாய்ப் பேசியென்ன குரு கிருபையால் ஸூக்ஷ்ம வுளவுகளைப் பெற்றநுஷ்டிக்காதவர்கள் முன்சொன்ன துக்கத்தைத்தான் ஸதாகாலமும் அநுபவிக்க நேரிடும். ஏனெனின்? இவர்களெப்போதும் சங்கல்பத்தை (சிந்தனையை)யே கவனிக்கின்றமையால் அதனுசாரத்தை (சகல கேவலாவஸ்தைகளை) யடைந்து விடுகிறார்கள். இதனால், அப்பியாசம் நிஷ்பிரயோஜனமாகிறது. ஆதலின், ஓ பாலர்களே! நீங்களியற்றுஞ் சாதனையானது நிர்விக்னமாய் முடியும்பொருட்டு, உங்களுக்குச் சுலபமான வொரு மார்க்கம் கூறுகின்றேன் சற்று கவனமாய்க் கேட்பீர்களாக. அதாவது:—

நீங்கள் முதலில் கீதை முதலிய பிரபல சுருதிகளிற் கூறியவண்ணம் விதிப்படி ஆஸனத்திலுட்கார்ந்து, இடை முதுகு கண்டம் சிரம் முதலியவங்கங்களை நேரொக்குமாறு செய்து சத்குரு திருவருளாற் பெற்ற ஒருமொழியை பரை நினைவாகச் சிந்தித்து, [பரை நினைவு-என்றால் ஜபிக்காமற் ஜபித்தலாம் அல்லது 'அஜபா' வென்றுங் கூறுவர்] அச்சிந்தனை யுதிக்கு மிடத்தையே தைலதாரைபோல் நாடி நிற்கவேண்டும். இப்பழக்க முதிர்ச்சியால் ஆண்டு ஒருவித ஸ்புரிப்பு அல்லது சலனம் (அசைவு) கோசரமாகும். இச்சலனமானது நீடித்தால் மனம் அதைவிடாமற் பற்றிக்கொள்ளும். அதன்மேல் வாக்கிய சிந்தனை பிறந்துபோவதால் சகல கேவல தாக்கற்று நாதாரம்ப முண்டாகிறது. இந்நாதமானது முதலில் சுரோத்திர துவாரத்திற் கேட்கப்பட்டு, பின் ஹிருதயாம்பர வீதியில் விசேஷமாய் அநுபவிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு நிகழுங்காலத்தில் மனம் மிகவுஞ் சாந்தியைப்பெற்று முடிவில் ஸூன்ய பதவியை யடைகிறது. இந்த அவசரந்தான் சங்கல்ப ஸூன்யமெனப்படும். சங்கல்ப (நினைவு) ஸூன்ய (நாச)த்தைப் பெற்றவன் ஜன்ம ரகிதனாகின்றான். இதிலோரணுவு மைய மில்லை. ஆகவின், நீங்களும் இவ்வாறநுஷ்டித் தநுபவமடைந்து சுகித்திருக்கக் கடவீர்கள்

'ஸூன்யபாவனை' யைப் பற்றிச் சிறிதாராய்ந்து பார்ப்போம்:—ஸூன்யமென்றால் முற்கூறியபடி சங்கல்ப ஸூன்யமேயாம். அதாவது சங்கல்பம் (நினைவு) இறந்தவிடம் ஒன்றுமில்லையாகையால் அந்த அவசரம் ஸூன்யமெனப்பட்டது. இந்த ஸூன்யத்தை 'சிதம்பரம், வெட்டவெளி, சிதாகாயம், அருள்வெளி, ஞானகாயம், பரமபதம் (வைகுண்டம்), சிற்றம்பலம், இருதயாம்பரம்' எனப் பலவாறாகப் பெரியோர்கள் வசனிப்பார்கள். இதுவானது தேகமத்தியில் ரகஸ்யமாயுள்ள ஸூக்ஷ்ம நாவிற்குள் அந்தர்க்கதமா யிருக்கிறது. இந்த ஸூன்ய ஸ்தானத்தை யடைவதற்கு சற்குரு கிருபாகடாக்ஷம் இன்றியமையாதது. இப்பதவியானது குருபக்தியில்லாத சாமான்யர்களால் ஒருபோதும் அடையத்தக்கதன்று. மகா மகிமைபொருந்திய இச்சூன்யத்தை மகரிஷிகள் தனியிடத்திருந்து சாவதானமாய் ஸ்மரித்து வந்ததால் மேலான சிரேயஸை அடைந்தார்கள். ஆகையால், நாமும் இந்நிலையடைந்து ஆனந்தமாய் வாழ்ந்திருப்போமாக ;

ஸூன்யத்தைப் பாவித்தலா லுண்டாகும் பலனைப் பற்றிய பிரமாணம் வருமாறு :—

“ 'ஸூன்ய' பாவித பாவாத்மா, புண்யபாபை: ப்ரமுச்யதே ”

(அ-ம்.) ஸூன்ய பாவனையையுடைய ஆத்மாவானவன், புண்ய பாபங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான்.
(உத்தரகீதை.)

" மருவிய பொருண்மே வன்பாய்—வானரம் போற்சரித்தத்
திரியு மச்சித்தந் தன்னைத்—திருத்திச் "சூன்யத்தே' நின்றால்
மரிவினோர் பிரித லின்றி—வானவ ரறிவுக் கெட்டாப்
பொருவிலா நித்த சுத்தப்—பொருளினை யடைவ ரன்றே."

—தேவிகாலோத்தரம்.

(தொடரும்)

எ. அர்த்தநாரி சர்மா, பனமரத்துப்பட்டி, சேலம்.

* குறிப்பு:—இங்கு சூன்னியம் என்றால் சிந்தனை அதாவது மனோசலனம் அற்றவிடம். மனம் இலயமடைந்தவிடம் என்பதைக் குறிக்கவே சூன்னியம் என்பதன்றி ஒன்றுமேயில்லை என்கிற சூன்னியவாதம் (Nihilism) அல்ல. தோற்றம் ஒடுக்கமின்றி சதோதயமான விடமாதலால், ஒன்றுமில்லை யென்பதற்கு

" இல்லையில்லை யொன்னின் ஒன்று மில்லாதல்ல
வியல்பாகி யென்று முள்ள வியற்கையாகி
சொல்லரிய தன்மையதா யான்று னென்னத்
தோன்றுதெல்லாம் விழுங்கும் சொரூபமாகி
"

* * * *

என நம்மெய்ஞ்ஞானச் செல்வராகிய தாயுமானவர் கூறியதுவே தக்க பொருளாகும்.

பத்திரிகாசிரியர்.

பெண் கல்வி

பெண் கல்வியும், பெண் கல்வியின் களவும்

பெண்களுக்குக் கல்வி கூடாதென தாக்ஷேபம் செய்வோர்களின் இருதயத்தில் வாசம் செய்யும் அஞ்ஞானமென்னும் இருளையகற்றி கல்வறிவு புகட்டுமாறு முன்னரோ வெளிவந்துலாவும், ஞானானந்த சுபோதமாகிய அதிர்ஷ்டபொக்கிஷமென்னும் நூலினின்று மெடுத்து இப்பெண் கல்வியை சுருக்கி வரைந்துளேன்.

இத்தேசத்துப் பெண்கள் கல்வியறிவின்றி அஞ்ஞான இருளில் ஆழ்ந்திருக்கின்றன ரென்பது யாவருக்கும் தெரிந்தவிஷயம். பெண்களின் மனமும் புருஷர்களின் மனமும் ஒரே தன்மையா யிருப்பதால், பெண்களுக்கு மட்டும் கல்வியைப் போதியாவிடில், அவர்களின் சித்தம் எங்ஙனம் நன்மார்க்கத்தில் நிலைகொள்ளும்? வாசுக்கோர் புரவியும் வேண்டும்—காற்றைப்போற் பறக்கவும் வேண்டும், புல்லுண்ணாப் பசுவும் வேண்டும்—பூரணமாகக் கறக்கவும் வேண்டும் என்பதுபோல, ஸ்திரீகள் கல்லாதவர்களா யிருக்கவும் வேண்டும், உத்தமிகளாய் நடக்கவும் வேண்டும் என்றால், எங்ஙனம் நம்மனோரதம் நிறைவேறும்!

" விலங்கொடுமக்க ளனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர் "—குறள்.

மானிடருக்கும் விலங்கினங்கட்கும் எத்தன்மை பேதமோ, அத்தன்மை பேதம் கற்றோர்க்கும் கல்லார்க்கும் உண்டு என, நம் நாயனார் கூறியிருப்பதற் கிணங்க, புருஷர்களுக்குள் கற்றவனுக்கும் கல்லாதவனுக்குமுள்ள பேதத்தை நாம் தினே தினே காண்கிறோமன்றோ? கற்றவன் தன் படிப்பிற்குத் தகுந்த புத்தியும், நல்லொழுக்கமும் பழிபாவமில்லாத வழியில் ஜீவனஞ்செய்யத் தகுந்த திறமையுமுடையவனா யிருக்கின்றனன். படியாதவனோ யாமனைவருமறியும் மாயிடையில்

வும், விறகு தூக்கவும், மண், கல் இவைகளை வெட்டிச் சுமக்கவுமே உபயோகப்படுகின்றனன். மேலும், கொலை, திருட்டு, கன்னம், பெருங்கொள்ளை முதலிய குற்றங்களைச் செய்கின்றவர்கள் கல்லாதவர்களேயன்றி, கற்றவர்கள் அக்குற்றங்களில் யாதேனுமொன்றைச் செய்வது மிக்க அரிது. ஆடவர்களுக்குள் கற்றவனுக்கும் கல்லாதவனுக்கும் ஏணிவைத்துப் பார்க்கும்படியான இத்தகைய பாராதூர வித்தியாசமிருக்க, பெண்களுக்கு மட்டும் படியாமலே சகல சுகுணங்களும் உண்டாகுமென்று நினைப்பது வீணே. படியாத ஸ்திரீகள் ஏதோ கடவுளுடைய கிருபையால் இவ்வளவாவது நற்குணமுடையோரா யிருப்பதற்கு நாம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதை விட்டு, அவர்களில் சிலர் துர்க்குண முள்ளவர்களா யிருப்பதற்கு நாம் ஆச்சரியப்பட இடமேயில்லை. கல்லாத ஸ்திரீகள் விவேகிகளா யிருப்பது எத்தகைய ஆச்சரியமெனில், முடவர்கள் ஆடவும், குருடர்கள் அவ்வாட்டத்தைப் பார்த்துக் களிக்கவும், ஊமைகள் பாடவும், செவிடர்கள் அப்பாட்டைக் கேட்டு மகிழவுங் கண்டால் எத்தகைய அதிசயமோ, அத்தகைய அதிசயந்தான். பெண்கள் கல்வி கற்பதனால் அவர்கட்குப் பதிவிரதா தர்மம் முதலிய சுகுணங்கள் அதிகரித்து, புருடன்மீது உண்மையான பக்தியும் விஸ்வாசமும் உண்டாகுமே தவிர, அவர்கள் என்னாளும் புருஷத் துரோகிகளாகார்கள். நாம் இப்படிக் கூறுவது உண்மையென்பதற்கு நமது நாட்டுமாதர்களில் அனேகர் சாக்ஷியா யிருக்கின்றனர். புருடர்களில் சிலருக்கே கல்வி கற்றும் நற்குணமுண்டாகாம லிருப்பதுபோல, ஸ்திரீகளிலும் சிலர் வித்தையை அப்பியாசித்தும் பிரயோஜன மடையாமற் போனாலும் போகலாம். அக்காரணத்தைக்கொண்டு ஸ்திரீகளுக்குப் படிப்பிக்கக் கூடாதெனச் செப்புவது முற்றும் பொருத்த மில்லாததா யிருக்கின்றது.

"பொருந்து நற்கலை தெரிபூவை கற்பது
திருந்தியே மிகுமலாற் றேய்ந்து போமெனல்
வருந்திடா துயிர்தரு மருந்தை மானுடர்
அருந்திடிற் சாவரென் றறைத லொக்குமே."

நற்கல்வியை யுணருகிற ஸ்திரீயின் கற்பானது திருந்திவளருமேயன்றி கெட்டுப்போமெனச் செப்புவது, சாகும் உயிரை நீடித்திருக்கச்செய்யும் தேவாமிர்தத்தை மானிடர் புசிக்கில் இறந்துவிடுவார்களெனச் செப்புவதற்குச் சமானமென்று நீதிநூல், மாதரைப் படிப்பித்தலென்னும் அதிகாரத்திற் கூறப்படுகின்றது.

சர்வலோக கர்த்தாவும், சர்வஜீவதயாபரரும், ஆகிய பகவானைக் கல்வியாகிய அறிவினால் அறியலாமேயன்றி வேறொன்றினாலும் அறியக்கூடாதே.

பூகோளம், அண்டசாஸ்திர முதலிய நூற்களை வாசியாவிடில், கடவுளுடைய பெருமையும், சர்வசக்தியும், மகிமைப்பிரதாபமும் ஸ்திரீகளுக்கு எங்ஙனம் விளங்கும்? பகவானுடைய மகிமையை அறியாத ஸ்திரீகளுக்கு அவர்மேல் எங்ஙனம் பக்தி ஜனிக்கும்? அக்ஷரரூபமாயிருக்கிற வேதவிதிகளையும் நீதிசாஸ்திரங்களையும் வாசித்தறியாப் பெண்கள் எங்ஙனம் நல்வழியில் ஒழுகக்கூடும்?

கோவிலில் தான் தெய்வமுண்டென்றும், கோவிலிலிருக்கிற விக்கிரகங்களைத் தவிரவேறு தெய்வமில்லையென்றும் நினைக்கிற பாமரஸ்திரீகள், விக்கிரகங்களில்லாவீடுகளிற் பாவங்களைச்செய்ய அஞ்சார்களன்றோ?

கல்விக்குத் தெய்வமாகிய சரஸ்வதியே பெண்ணெனச்செப்பும் இத்தேசத்தோர் பெண்ருபமாயுள்ள கல்வியைப் பெண்கள் கற்கக்கூடாதெனப் புகல்வது பூர்வோத்தர விரோதமாயிருக்கின்றதே. புருடர்களுடைய நாவில்

தான் வசிப்பேனென்றும், தன்னைப்போன்ற ஸ்திரீகளின் நாவில் பிரவேசிக்கிறதில்லையென்றும், சரஸ்வதி பிரதிக்ஞை செய்திருக்கின்றனளா? இல்லையே. அங்ஙனமிருக்க பெண்கள் கல்விகற்றால் தோஷமென்னை? உலகத்திலிருந்த பல கல்விமான்கள் பற்பல காலங்களிற் பலவிஷயங்களைப்பற்றி அவர்களின் ஆயுளெல்லாம் செலவழித்துக் கிரந்தரூபமாகச் செய்திருக்கின்ற விஷயங்களே கல்வியென்று கூறப்படுகின்றன. அப்புத்தகங்களை வாசிக்கிறவர்கள் அத்தனை வித்வான்களின் புத்தியையும் ஞானத்தையும் சுலபமாகக் கிரகித்துக்கொள்ளுகின்றன ரன்றோ? இத்தகைய பரமபிரயோஜனத்தைப் புருடர்கள்மட்டும் அடைவதுதான் நியாயமோ! பெண்களையும் அடையச் செய்வது நியாயமல்லவோ? இஃதென்ன அநியாயம்.

பெண்கள் படிப்பது பூர்வீகசம்பிரதாயமன்றென சிலர் துர்வாதம் செய்கின்றனர். பாட்டனும் தகப்பனும் படியாத மூடர்களாயிருந்தால், பின்னையும் மூடனாயிருக்கவேண்டுமோ? தகப்பன் உத்தியோகம்செய்யாமலிருந்தால், பின்னையும் உத்தியோகம் செய்யக்கூடாதா? பிராமணர்கள் வேதம் ஓதுதலையன்றி மற்றொரு தொழிலும் செய்யக்கூடாதென்றும், மற்ற வருணத்தார்களும் தங்கள் தங்களுக்குரிய தொழில்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும், மனுநீதியிற் கூறப்பட்டிருக்க, தற்காலம் பிராமணர்கள் வேதத்தை உபேக்ஷையாக விட்டுவிட்டு, மற்ற வருணத்தாருடைய தொழில்களை ஆக்ரமித்துக்கொண்டு செய்யவில்லையா? காலபேதத்தை யனுசரித்து பழையவழக்கங்களில் நீக்கவேண்டியவற்றை நீக்கிச் சீர்திருத்தமடைய விரும்பும் நாம் நமது ஸ்திரீகளின், பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்வதற்காகமட்டும் அவர்கள் விஷயத்தில் பூர்வீகவழக்கத்தை அனுசரித்து அவர்களை அஞ்ஞானக்கடலில் அமிழ்த்துவது நீதியோ? பெண்கள் படிப்பது புராதான வழக்கமன்றெனச் செப்புவது அபத்தமேயன்றி யதார்த்தமன்று, திருவள்ளுவரின் உடற்பிறந்தோர்களாகிய ஔவை, உப்பை, உருவை, வள்ளியம்மை முதலானவர்கள் கல்விகற்று அநேக பிரபந்தங்களைச் செய்யவில்லையா? சைவர்களுடைய பெரியபுராணத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய காரைக்காலம்மையும், வைஷ்ணவர்களின் குரு பரம்பரை பிரபாவத்தில் கூறப்பட்ட ஆழ்வார்களில் ஒருவராகிய சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரும் பெண்களாயிருந்து கற்று அநேகம் ஸ்தோத்திரப்பாடல்களைச் செய்யவில்லையா? அன்றியும் சீதை, திரௌபதி, சந்திரமதி, தமயந்தி, சகுந்தலை மற்றுஞ்சில ரிஷிபத்தினிகளும் பாண்டியன் பத்தினியும், கம்பர்வீட்டு வெள்ளாட்டியும் கற்றவர்களென்பது விசிதமாகத் தோன்றுகின்றதே. இம்மட்டோ? தற்காலத்திலும் தஞ்சாவூர் முதலான நகரங்களில் வசிக்கிற ராஜ ஸ்திரீகளும் கற்றவர்களென்பது ஜகத்பிரசித்தமன்றோ?

“குஞ்சி யழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகு
மஞ்ச ளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யா மென்னு நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு.”

எனக் கூறியிருப்பதால், மயிரழகும் வஸ்திர மழகும் மஞ்சளழகும் அழகல்ல; கல்வி யழகே அழகு என்பது தெளிவாய்த்தோன்றுகின்றது. குஞ்சியென்பது ஆண்மயிராதலால், மயிரழகைவேண்டுமானால் புருடர்களெடுத்துக்கொள்ளட்டும். சேலைகட்டுவதும், மஞ்சள்பூசுவதும் பெண்களுக்குரிய அழகாதலால், அவ்வழகு தங்களுக்குரியதென்று புருடர்கள் கூறத் துணியார்களென நம்புகிறோம். ஆதலின் பெண்கள் படிக்கவேண்டுமென்பது மேற்படி நூலாசிரியருடைய கருத்தென்று பட்டப்பகல்போல வெளியாகின்றது. (தொடரும்)

இவ்வியாசம் எப்புத்தகத்தினின்றும் எடுத்து யான் வரைந்துள்ளேனே, அப்புத்தகத்திலுள்ள விஷயங்களை எடுத்தே ஒரு நண்பர் (பெண்கல்வி) என்னு நாம் வரைந்ததாக வரைந்துள்ளார். அதனை மூன்றாவது வால்யம் 12-வது புத்தகம் 476-ம் பக்கத்தில் காணலாம். அஃது அதிர்ஷ்ட போதினி என்னும் நூலிலிருந்தெடுத்து வரைந்துள்ளாரென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெற்றென விளங்குகின்றது. அந்தோ! இஃது இன்ன புத்தகத்திலிருந்தெடுத்துவரைப்பட்டது என்பதைக்குறித்தால் அதனால் அவருக்குண்டாகும் இழிவு என்னையோ? இத்தகைய களவு கூடாதென்பதைப்பற்றி, மூன்றாவது வால்யம் ஒன்பதாவது புத்தகம் 339-தாவது பக்கத்திலும், 11-வது புத்தகம் 430-தாவது பக்கத்திலும், (ஓர்கடிதம் களவு) என்னும் நண்பர் A. M. சங்கரநாராயணரவர்களும், பத்திரிகாசிரியரும், வற்புறுத்தியிருக்க, இன்னும் களவு நிகழ்ந்துகொண்டே வருகின்றது. அப்பெண்கல்வியைக் களவாடியவர், இத்தகைய களவு நிகழ்ந்துவருகின்றதெனத் தெரிந்தே, அப்புத்தகத்திலுள்ள விஷயங்களை கீழும்மேலும், மேலுங்கீழுமாகவும், சிற்சில பதங்களைமாற்றியும் வரைந்திருக்கின்றனர். ஆயினும் விஷயங்கள் அப்புத்தகத்திலுள்ளதே. ஆ! இவருடைய அறிவின்பிரகாசமே பிரகாசம்! மானிடருக்கு எவ்வளவு கூறவேண்டுமோ, அவ்வளவும் A. M. சங்கரநாராயணர் கூறியிருக்க சிற்றறிவினனாகிய யான் இன்னும் அதிகம் வரைய எனக்கே அசங்கிதமாயிருக்கின்றது. இனி இத்தகைய களவு வியாசங்களென்னும் களைகள் நம் ஆனந்தபோதினியென்னும் தோட்டத்தில் முளையாவண்ணம் காக்குமாறு சச்சிதானந்த பரம்பொருளாகிய கருணாகரக்கடவுளை நாம் முழுமனதுடன் பிரார்த்திப்போமாக.

E. V. துப்புசாமிமுதலி, ஏழூர். (ராசிபுரம் தாலூகா)

குறிப்பு:—மேற்கண்ட குறிப்பில் கூறப்பட்ட விஷயத்தை (3-வது வருட 12-ம் சஞ்சிகைக்கு) அனுப்பிய நண்பர் இதைக் கவனிக்குமாறு கோரிக்கொள்கிறோம்

பத்திரிகாசிரியர்.

"தீபாவளி அல்லது, நரக சதுர்த்தசி"

பூர்வத்திலே மகா பல பராக்கிரமசாலியான ஓர் அசுரனிருந்தான். அவன் பாதாளலோகத்தில் மலக்கோட்டை நிர்மாணித்து பூமியை பாயாசச்சுருட்டி எடுத்துச் சென்று ஒளித்துவைத்திருந்தான். ஸ்ரீமந்நாராயணன் வராக அவதாரமெடுத்து நரகக்கோட்டையை நாசஞ்செய்து, அசுரனைக்கொன்று பூமியைபழமைபோல் நிலைநாட்டினார். நரகக்கோட்டையை நாசஞ் செய்யும்போது ஸ்ரீ எம்பெருமானுக்குண்டான வியர்வைக்கும் பூமாதேவிக்கும் ஜனித்தவன் நரகாசுரன். "இவன் பிராக்ஜோதிஷ என்னும் பட்டணத்திலே இருந்துகொண்டு தேவர், சித்தர், கின்னரர் இவர்களுடைய கன்னிகைகளையும், ராஜகுமாரிகளையும், அபகரித்துக் கொண்டுபோய் தன் மாளிகையில் வைத்திருக்கிறான். வருணனுடைய குடையையும், மந்திரகிரியின் சிகரத்தையும், அதிதியின் குண்டலங்களையும், கவர்ந்துகொண்டுபோனான். என்னுடைய ஐராவதம் என்னும் வெள்ளையானையையும் பிடுங்கிக்கொள்ளப் பார்க்கிறான்" என்று தேவராஜன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடம் விண்ணப்பம் செய்யலாயினன்.

சத்தியபாமாருடராய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கருடன்மீது எழுந்தருளி ஆகாயமார்க்கமாய்ப் பிராக்ஜோதிஷபுரம் சென்று நரகாசுரனுடைய மந்திரி, முரன், அயக்கிரீவன், பஞ்சசனன் முதலானவர்களையும் நரகாசுரனையும் ஹதம்செய்தார். அவன் இறந்தநாள் ஐப்பசிமாசத்து கிருஷ்ணபக்ஷத்து சதுர்த்தசி என்றும், அந்த

நாளில் உஷத்காலத்தில் அப்பியங்க ஸ்நானம் செய்பவர்களுக்கு கங்கை, காவேரியில் ஸ்நானம் செய்தவர்களுக்கு கிடைக்கும் பலனும் அவர்களுக் களிக்க வேண்டுமென்றும், எல்லா ஜனங்களும் புதிய ஆடைகள் அணிந்து சந்தோஷம் கொண்டாடவேண்டுமென்றும் வரங்கேட்டுக்கொண்டதாகவும் ஐதீகம்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ராதாவுடன் சுவர்க்கத்திற்கு சென்று பாஞ்சசன்னியத்தை ஊதவும் அமரர்கள் எல்லோரும்வந்து திருவடிதொழுது அவரவர் இழந்த சாமான்களை திரும்பப் பெற்றுச்சென்று, விடியற்காலம் 5-மணிக்கெல்லாம் அப்பியங்கனம்செய்து, புதிய ஆடைகளை அணிந்து, பண்டு பலகாரங்களை உண்டு ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கியிருந்தார்கள்.

தேவேந்திரனாலும் அதிதிதேவியாலும் பூஜிக்கப்பட்டு, ராதாவுடன் நந்த வனத்திற்குச் சென்றார். தேவராஜன் புறக்கடையிலுள்ள பாரிஜாத விருக்ஷத்தைக் கடாக்ஷித்து சத்தியபாமாவானவள பகவானைப்பார்த்து, என் பிராண நாயகனே! நீதான் எனக்குப் பிரியையானவள் என்று உரைத்ததுமெய்யானால் இந்தப் பாரிஜாதத்தை துவாரகைக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். என் புறக் கடைக்குப் பூஷணமாயிருக்கும், என் சக்களத்திமார்களுக்கு மத்தியில் பூங் கொத்துக்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு நான் சிரேஷ்டமா யிருக்கவேண்டும்'' என்று சொன்னதைக்கேட்டு திருச்செவிசாத்தி *நகைத்து அந்த விருக்ஷத்தைப் பெயர்த்து திருத்தோளின்மீது வைத்தருளினார். அந்த விருக்ஷம் இந்திரனுடைய தேவியான சசிதேவியால் மிகவும் அருமையாகவைத்து காப்பாற்றப்பட்டுவந்தது. இம்மரத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் எடுத்துக்கொண்டு போகும் விஷயம் தெரிந்த தேவராஜன் தேவர்களையெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து பகவானுடன் போர்செய்து, கடைசியாய்த் தோற்றுப்போய் சரணாகதி யடைந்தான்

இந்த யுத்த விஷயத்தைக் குறித்தே சிறுகுழந்தைகள், படாஸ், வெங்காயக் குண்டு, வாணம், மத்தாப்பு முதலிய சீனுவெடிகளைவாங்கி சுட்டு குதூகலிக்கிறார்கள்.

இத்தீபாவளி கவர்ன்மெண்டு விடுமுறை நாளாக கருதப்படும். இதனை சைவ, வைஷ்ணவ, மாத்வ, சைதன்ய மதஸ்தர்கள் வித்தியாசமின்றி கொண்டாடுவார்கள்.

இன்று கடை கணக்கப்பிள்ளைகளுக்கும், தோட்ட வேலைக்காரர்களுக்கும், இன்னுமற்ற வேலைக்காரர்களுக்கும் அவரவர்கள் எஜமான்மார்கள், புதிய வஸ்திரம் வாங்கி பரிசளிப்பார்கள். உலுப்பை முதலானவைகள் கொண்டுபோய் அநேகர் தங்கள் எஜமானர்களையும் நேயர்களையும், பெரியமனிதர்களையும் கண்டு கொள்ளுவார்கள்.

பெண்கள் தங்கள் புருடர்களை நோக்கி தங்களுக்கு தீபாவளிக்கு உடுத்திக் கொள்ள. விலையுயர்ந்த புடவைகளும், நகைகளும் வேண்டுமென்று கேட்பார்கள். (இந்தவழக்கம் பெரும்பான்மை தென்னாட்டிலேயே நடைபெறுகிறது.)

இத்தீபாவளியின் உட்கருத்தை பின்காணும் பிரார்த்தனையால் அறிந்து கொள்ளலாம்:— " ஏ, ருஷிகேசா! நீங்கள் எரிகின்ற வாய்க்காலால் எல்லா உலகங்களையும் விளங்குகிறவராய், தீபவளிவால் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் வியாபித்து எங்கும் ருசிபார்க்கிறீர்கள். ஏ க்ருஷ்ணா! நீர் இச்ச நிமிடம் வரை உபதேசித்த பரிசுத்த எண்ணமாகிய என்னெண்ணெயை அகத்தில் தடவி, சித்தமாகிய அரைப்பைக்கொண்டு நன்றாய்த் தேய்த்து அழுக்காறு

* பெண்பிள்ளைகள் புருஷனை வசப்படுத்திக்கொண்டு அனர்த்தமுண்டாக்குகிறார்கள் என்று நகைத்தது.

களை நீக்கி ஞானமாகிய வெள்ளை ஆடையை அணிந்து பரிசுத்தனானேன். ஏ, பகவானே! இந்திரியங்களாகிய ராக்ஷதர்களை படாஸ்வானம், மத்தாப்பு களாகிய அன்பைக்கொண்டு சுட்டெரித்தேன். ஞானமிர்தத்தை உண்டேன். ஆனந்தங்கொண்டேன், தாண்டவம்செய்தேன். ஏ கோபாலா! என் அகத்தில் ஒருபிரகாசம் தோற்றுகிறது. இந்தத் தீபத்தின்வளிவை என்னவென்றுரைப் பேன். ஆதியில்லை, அந்தமில்லை, எங்குமாய் ஏகமாய்த் தோற்றுகிறது. ஏ, அச்சுத! என்னைச் சதுர்வித உபாயத்தால் நரகத்திலிருந்து விடுவித்தாய் தீப ஒளியே! சதுர்விதபோதகா! நரககாதக! உன் முன்புறத்திற்கும் பின்புறத் திற்கும் நமஸ்காரம். ஏ, எல்லாமே ஏகமே உனக்கு ஆயிரம் நமஸ்காரம்."

சகோதரர்களே! சதுர்த்சி என்னும் நான்வித உபாயங்களை ஒரு ஆசான் மூலமாக அறிந்து ஞானமாகிய தீபவளிவைத் தெரிசித்து ஆனந்தசாகரத்தி லிருக்க முயற்சியுங்கள். வெளிவேஷ தீபாவளிக்கொண்டாட்டம் துக்கத்தையே அளிக்கும். இன்பத்தை நாடுங்கள்

தீபாவளி என்றால்:—தீபத்தின்வரிசை, தீபக்காற்று, தீபத்தின் பிரகாசம், தீபத்தின் மார்க்கம் என்ற அனந்தம் பொருள்.

எஸ். அயோத்திராம்.

"கேதார கௌரி நோன்பு"

ஸ்ரீ கயிலாயத்திலே பரமேஸ்வரரும், பரமேஸ்வரியும் கொலுவாக வீற் றிருக்கையில், தேவர்களள், ரிஷிகள் முதலிய அனைவரும வந்து பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் செய்து தோத்தரம் செய்யும்போது ரிஷிகளுக்குள் பிருங்கி என்பவர் ஈசுவரியை நீக்கி பரமசிவனைமாத்திரம் வணங்கினர். ஸ்ரீபார்வதி பிருங்கிமஹா ரிஷி மீது வெகுண்டு, அவன் என்னை புறம்பாகத் தள்ளித் தம்மை மாத்திரம் வணங்க வேண்டிய காரணம் என்னவென்று, கேட்க, பரமேஸ்வரன் சொல்லு கிறார். அவன் பாக்கியத்தைக் கோரினவனல்ல. மோக்ஷத்தை நாடியவன். ஆகவே அவன் இவ்விதம் செய்தான் என்று சொல்ல, அம்மையார் 'ஓய், பிருங் கியே! உன்னுடைய அங்கத்திலுள்ள என்னுடைய இரத்தம் மாம்ஸங்களைக் கொடுத்து அதன்பின் பரமேசுவரனை வணங்கும் பிள்ளாய் என்று சொல்லவும், அவ்விதமே பிருங்கிரிஷி அவ்வாறே செய்துவிட, நிற்கவும் சக்தியற்றவராய் விட்டார். பரமசிவம் கருணைகொண்டு, அவர்க்கு மூன்றாவது ஒருகாலும் ஒரு கூன்றகோலுமளித்தார். இதைக்கண்ட அம்மை ஓகோ இவரோரிஷிக்கு உடைந் தையாயிருக்கிறார். நாம் பரம சிவத்தினின்று வேறாயிருப்பதால் இந்த ரிஷி நம்மை நீக்கிப் பிரதக்ஷணம் செய்தார். நாம் சுவாமியின் உருவத்திலேயே ஓர் பாதியாயிருந்தால் இவர் நம்மையும் சேர்த்துத்தானே பிரதக்ஷணம் செய்யவேண் டும் என்று சிந்தித்து அவ்வாறே பாதிபாகமடைய முயன்று, புரட்டாசிமாசத்து சுக்கிலபக்ஷப் பிரதமையன்று பூலோகத்தில் வால்மீகிரிஷி ஆச்சிரமம் வந்தடைந் தார்கள். ஒன்பதாவது நாள் அதாவது நவமியன்று வால்மீகிரிஷி வில்வமரத் தடியிலுள்ள பரமேஸ்வரியை வணங்க இருபேரும் ஒருவருக்கொருவர் குசலங் களை உசாவினார்கள். (இன்று சைவர்களுக்கு விசேஷதினம) பார்வதி ரிஷியை நோக்கி ஏ, விரநடியே! நான் ஏதாவது நோன்பிருக்கவேண்டும். நூதனமானது ஏதாவது இருந்தால் அதனைச் சொல்லுவாயாக? என்றார்—இருடி அன்னையே! பூலோகத்திலே ஒருவராலும் அனுஷ்டிக்காதது கேதாரி ஈசுவராநோன்பு அதனை அனுஷ்டித்தால். இஷ்ட காரியசித்தியுண்டாகும் புரட்டாசி மாசத்து சுக்கில பக்ஷத்து தசமி முதல் ஆரம்பித்து கிருஷ்ணபக்ஷம் அமாவாசை வரை 21 நாள்

நோன்பிருக்கவேண்டும் இருபத்தொருநாளும் திரிகால ஸ்நானம்செய்து பரிசுத்தமாக ஒரு ஆலவிருக்ஷத்தின் கீழே மணலினால் லிங்கம் பிடித்து வைத்து, ஒரு வெல்லவுருண்டை, ஒரு சந்தனவுருண்டை, ஒரு மஞ்சள் உருண்டை, ஒரு அதிரசம், ஒரு தேங்காய், ஒருபழம், ஒரு வெற்றிலை, ஒருபாக்கு, ஓரிழை நூல் இவைகளை வைத்து லிங்கத்திற்கு நைவேத்தியம் செய்து தூபதீபம் கொடுத்து வரவேண்டும். மேலே சொல்லிய சாமான்களை தினம் ஒவ்வொன்றாக அதிகப்படுத்தி 21வது தினம் அமாவாசையன்று எல்லாம் 21சாமான்களுடன் நைவேத்தியம்செய்து தூபதீபம் கொடுத்து வில்வார்ச்சனை முதலியவைகளைச் செய்ய வேண்டும் இருபத்தொரு இழை நூலையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து இருபத்தோரு முடியிட்டு கயிறாக்கி கரத்தில் அணிந்து கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் செய்தால் பரமேஸ்வரன் பிரசன்னராவார் என்றுசொல்ல, அவ்விதமே பரமேஸ்வரி அனுஷ்டித்து தீபாவளி அமாவாசையன்று 21 வது தினம் ஈச்வரன் பிரசன்னராகி என்ன வரம் வேண்டுமென்று கேட்க, உம்மிடத்தில் அர்த்தசரீரம் வேண்டுமென்றுகேட்க அவ்விதமே கொடுத்தருளினார்.

கௌரி, அர்த்தநாரி, கேதாரி, இவையாவும் ஒரே அருத்தம் தரும். ஆண் பாதி, பெண் பாதி என்ற பொருள் கொடுக்கும்.

இந் நோன்பை நேமநிஷ்டையுடன் அனுஷ்டித்து அநேகர் சித்திபெற்றனர்கள்.

எஸ். அயோத்திராம்.

நண்பர்களுக்கு ஓர் விக்ஞாபனம்.

கற்றது கைம்மண்ணளவு கல்லாதது உலகளவு என்னும் தன்மைத்தான கல்வியின்கண் விருப்புற்ற நண்பர்காள், இவ்வானந்தபோதினியின் மூலமாய் நாமெல்லாம் அறிதற் கரிதானதும் அநந்தம் நன்மையை பயப்பிப்பதுமான பலவித அரும் பெரும் விஷயங்களை அறிவதால் நாமிதனிடத்து அளவிறந்த அன்பு பூண்டு அதனபிவிருத்தியில் நாட்டமுடையவர்களா யிருத்தல் வேண்டுமென்பது நமது கடமையல்லவா ?

எவர் எந்த வியாசத்தை எழுதினாலும் நாம் அதை முற்றிலும் வாசித்து அவற்றிலுள்ள நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறிந்து தீமைகள் காணப்படின் அவற்றை நீக்கி நன்மைகளைக் கைக்கொள்வதே கல்வி யறிவுக்கழகு அங்ஙனமின்றி பண்ணுடையானது தன்னிடங்கிடைத்த இனியதேனை ஒழுகவிட்டு பூச்சி புழுக்களையும் சாரமற்ற குப்பை செத்தைகளையும் கெட்டியாய்ப் பற்றிக் கொளவதைப்போல் வியாசங்களில் காணப்படும் நல்லவிஷயங்களை விட்டுவிட்டு, இவற்றில் ஏதேனும் குற்றங்கிடைக்காதா வெனக் கவலைகொண்டு தேடி சாரமற்றதாகவாவது ஓர் குற்றங் கண்டுபிடித்து வியாசம் எழுதிய நண்பர்மீது மறுப்பெழுதுதல் என்னும் அம்பைத் தொடுத்து யுத்தாரம்பம் செய்வதானது விஷயதானம் செய்யும் நண்பர்களுக்குள்ள ஊக்கத்தைக் குறைத்து கவலைக்கிடந்தருவதால், நம் ஆனந்தபோதினியின் மூலமாய் தாய்நாடு க்ஷேமமடைந்து பாரதமாதாவின் புத்திரர்கள் மேம்பாடடைய வேண்டுமென்றும் விருப்புள்ள நண்பர்கட்கு அழகல்லவென் றெண்ணுகிறேன்.

இவ்வருடத்திய ஆனந்தபோதினி 82-ம் பக்கத்தில், ஈரோடு தாலூக்கா மோடக்குறிச்சி ஒ. V. பழனியப்பன் என்பவரால் கல்லொழுக்கம் என்னும் விஷயம் எழுதப்பட்டிருந்தது ; 47 ம் பக்கத்தில் கோயம்புத்தூர் வேணுகோபால புத்தகசாலையி லிருந்தும் ஒரு நண்பரால் அதற்கு மறுப்பெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இதிலுள்ள ஒரு விஷயத்தைச் சற்று கவனியுங்கள் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரவர்களால் நல்லொழுக்கம் என்னும் விஷயம் தமது பாலபாடம் நான்காம் புத்தகத்தில் 97 வது பக்கத்தி னிறுதியி னின்றும் தொடங்கி 69 பத்திகளில் எழுதி 113-ம் பக்கத்தில் முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வறுபத் தொன்பது பத்திகளுள் ஒன்றாவது பழனியப்பன் என்னும் நண்பரால் எழுதப் பட்ட நான்கு பத்திகளுள் ஒன்றுடனும் ஒத்திருக்க வில்லை. என்றாலும்,

“இவர் ஒருபோதும் பொய் பேசாதவர்
இவர் எப்போதும் உண்மையைப் பேசுவதில் விருப்பமுடையவர்”

என்னும் இவ்விரண்டு வாக்கியங்களிலும் உள்ள பதங்கள், எழுவாய் பயனிலை முதலிய வற்றுள் ஒற்றுமையின்மையும் கருத்தில் மட்டும் ஒற்றுமையும் எப்படி யிருக்கிறதோ அப்படியே நாவலரவர்களால் எழுதப்பட்ட விஷயங்களுக்கும் பழனியப்பன் என்பவரால் எழுதப்பட்ட விஷயங்களுக்கும் சிற்சில பாகங்களில் மட்டும் ஒற்றுமை யிருக்கிறது. இவ்வற்பகாரணத்தையே பெருங்குற்றமாய்க் கொண்டு இவ்விஷயம் நான்காம் பாடத்திற்குச் சரியான நகல் என்று மறுப் பெழுதுதல் எங்ஙனம் பொருந்தும்?

புதுவை தங்கவேலு முதலியா ரவர்களால் எழுதப்பட்ட ‘பேதமையகற்று’, ‘ஞயம்படவுரை’, என்பனவற்றை முற்றும் வாசித்து அவற்றிலுள்ள சத்விஷயங் களை கிரகிக்காமலும் வியாசம் முடிந்தபின் அவரது அபிப்பிராயம் எத்தன் மைத்து என்பதை உணராமலும் அவர் தமது வியாசத்தை முடிக்குமுன்னரே செட்டூர்-சு-பழனி நாயகர் என்பவரால் மறுப்பு எழுதி யனுப்பப்பட்டதுந் தவிர பத்திரிகாசிரியர் மீதும் கல்வி யறிவில்லாதவர்களால் உபயோகிக்கப்படும் பதங் களை உபயோகித்து குறை கூறப்பட்டிருப்பதை நோக்க,

கூர்த்துநாய் கௌவிக் கொளக்கண்டுந் தம்வாயாற்
பேர்த்துநாய் கௌவினா ரீங்கில்லை – நீர்த்தன்றிக்
கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்காற் சொல்பவோ
மேன்மக்கள் தம்வாயான் மீட்டு—— நாலடியார் என்னும் நூலிற்

சொல்லிய விப்பாசுரத்திற் கிணங்க நாயானது கோபங்கொண்டு தன் வாயினால் ஒருவனைக் கடித்தாலும் மீட்டும் தன் வாயினால் அந்நாயைக் கடிப்பவர் இவ்வுலகி லில்லை. அதுபோல் ஒருவர் இழிவான சொற்களைச் சொன்னாலும் மேன் மக்கள் தங்கள் வாயினால் இழிவான சொற்களைச் சொல்லமாட்டார்க ளென்பதை நமது ஆனந்தபோதினியின் பத்திரிகாசிரியர் நன்குணர்ந்தவ ராதலால், அவரால் பழனி நாயகரின் கடிதத்திற்குபதில் வரைந்திருப்பதை காளயுத்தி௵ புரட்டாசி௴ வெ யுள்ள தொகுதி 4 பகுதி 3-ன் கடைப்பாகத்தில் பார்க்குங்கால் அவரது நற் குணங்களும பெருந்தகைமையும் பொறுமையும் நன்கு விளங்கும்.

விஷயங்களை முற்று முணராமல் அவசரப்பட்டு குற்றங் கூறுவதால் விஷய மெழுதும் நண்பர்கட்கு மனவருத்தத்தையும் பத்திரிகாசிரியருக்கு கவலையையும் வீண் சிரமத்தையும் உண்டாக்கு மாதலால், நண்பர்காள் பத்திரிகையில் காணப் படும் வியாசங்களைச் சற்று பொறுமையோடு முற்றிலும்வாசித்து அவற்றிலுள்ள நல்லவிஷயங்களை ஆராய்ந் தறிந்து கிரகித்துக் கொள்ளுமாறும்; ஒருகால் சரி யான குற்றங் காணப்படின் அக்குற்றத்தை வியாச மெழுதிய நண்பருக்கு கடித மூலமாக நாமே நேரில் தெரிவித்து அக்குற்றத்தைத் தவிர்த்து சரியான மார்க் கத்தில் செல்லும் வண்ணம் தெரிவிப்போமாயின் நமது நற்குணம் வாய்ந்த பத் திரிகாசிரியரவர்கட்கு தொந்தரவின்மையையும், விஷயமெழுதுவோர்க்கு குற் றத்தைத் தமக்கு எடுத்துக் காட்டிய நண்பர் மீது சந்தோஷத்தையும், மேலும்

மேலும் விஷய மெழுதுவதில் ஊக்கத்தையும், ஆனந்தபோதினியின் விருத்திக்கு நன்மையையும் உண்டாக்கு மாதலால் நண்பர்களை மேற்கண்டவாறு செய்யும் வண்ணம் கேட்டுக் கொள்வதோடு,

ஒறுத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ் —என்னும திருக்குறளிற்கிணங்க இவ

விக்ஞாபனத்தின் கண்ணுள்ள குற்றங்களைத் தள்ளி குணமா யுள்ளவற்றைக் கொண்டு புகழ்பெறும் வண்ணம் இதனைக் கண்ணுறும் நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆனந்த போதினியும் அதன் ஆசிரியரும் அதனை ஆதரித்துவரும் நண்பர்களும் நன்மையும் செல்வமும் பெற்று நீடூழிவாழ என்று மழியா இறைவனை வணங்குவாம்—சுபம்.

நா. சு. தேசிகர், அனுக்கப்பாடு.

உபாத்திமார்களும் அதிகாரிகளும்

(100-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இதோடு நிற்கின்றதா? சிறுபான்மை அதிகாரிகளுக்கும், பெரும்பான்மை குமாஸ்தாக்களுக்கும் எல்லா விஷயங்களிலும் திருப்தியாய் நடந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. உபாத்திமாருக்கோ அவர்கள் சொல்ப சம்பளத்திலும் வீண்செலவு நேரிடுகிறதேயன்றி அவர்களுடைய சம்பளத்திற்குமேல் ஒருகாசு கூட கொடுப்பவரில்லை. குமாஸ்தாக்களின் கொள்கையே கொள்கை! காரியங்களெல்லாம் இவர்களால்தான் ஆகவேண்டியிருக்கிறதாம்! ஆபீஸ்காரியமா? உபாத்திமார்களின் காரியமா? உபாத்திமார்களுடைய காரியங்களுந்தான். உபாத்தியாயர்கள் தங்கள் காரியங்கள் ஆலசியமில்லாமலும் நன்மையாகவும் முடியவேண்டியிருந்தால், அதிகாரிகளின் ஆக்ஷிக்குப்பயந்து அவர்களிடம் செல்லாது, குமஸ்தாக்களின் தயவுக்கு எதிர்பார்க்கவேண்டி யிருக்கிறது அவர்களோ "வாரும் வாரும்" என்று கூறி வந்த காரியத்தைக் கேட்டறிந்து கொண்டு "எங்கே நம்மைக் கவனிக்கிறதேயில்லை! கடைக்கண்ணாலுங்கூட பார்க்கிறதில்லை" என்று அஸ்திவாரம்போட்டுக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் மனப்பிரியங்களைத் திருப்திசெய்யவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. என்ன செய்வது 4 மாதம் 5 மாதங்களுக்கொரு சம்பளமாவது கிடைக்கவேண்டுமே. இவர்களோ என்றென்றும் அவ்வாபீஸிலிருப்பவர், ஒவ்வொரு உபாத்திமாருடைய அனுபோகமும் தெரிந்திருப்பவர், அதிகாரியோ, அடிக்கொருதரம் மாற்றப்படுபவர். அதிகாரிகள் உபாத்திமார்கள்மீது நல்லபிப்பிராயங்கொள்வதும், கெட்ட அபிப்பிராயங் கொள்வதும், இவர்களால் தானும். இவ்வித மூட அபிப்பிராயங்களைக்கொண்ட உபாத்திமார்களும் குமாஸ்தாக்களும் இருக்கின்றார்களாயினும், அவர்களின் இவ்வித மூடக்கொள்கைகளுக்காக யான் பெரிதும் விசனிக்கின்றேன். அன்றியும், உபாத்தியார்கள் உண்மையான விஷயங்களையும், குமாஸ்தாக்கள் பொதுநலக்கருதியும், தங்களைப் பலரும் பரோபகாரிகளென்று போற்றும்படி திருத்திக்கொள்ளவும் பெரிதும் வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்.

ஒருவாறு மேலேகூறிய மூடக்கொள்கைகள் என்பனவற்றை, உண்மையான கொள்கையென்றுஞ் சொல்லலாம். எவ்விதமெனில், அதிகாரிகள்,

குமாஸ்தாக்கள் சொல்வதையுங்கேட்டு அவர்கள் அபிப்பிராயப்படியுந்தானே நடக்கவேண்டி யிருக்கிறது. இதற்குக்காரணம், அதிகாரிகள் உபாத்திமார்களின் சௌகரியா சௌகரியங்களை நன்குணர்ந்து அதற்குத் தக்கபடியும், எதெது எவ்வெப்பொழுது எப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அவற்றைச் செய்யாமலும் விடுவதாலேயே. இதற்கு இங்கு ஓர் சம்பவத்தைக் குறிப்பிடுதல் பொருந்துமென எண்ணுகின்றேன்.

ஓர் பாடசாலையில் இரண்டு உபாத்திமாரிருந்தனர். அவர்களிருவருக்கும் இரண்டொரு நாள் முன்பின்னாக ஏககாலத்தில் தேக அசௌக்கியம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அக்கிராமத்தில் பலருக்கும், பள்ளிப்பிள்ளைகளில் பலருக்கும் அச்சமயம் தேக அசௌக்கியம் ஏற்பட்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகவே, இவ்விருவர்களுக்கும் ஏககாலத்தில் அசௌக்கியம் நேர்ந்தது ஆச்சரியமல்ல. அவ்விருவருக்கும் உதவிசெய்யவும் ஒருவருமில்லை. ஒருசாராருமல்லர், ஒருவர், வேறு ஒருவர்வீட்டில் மாதாந்தத் தொகைகொடுத்து உண்டும், மற்றொருவர் தாமே சமைத்துச்சாப்பிட்டும் வந்தவர்கள். இருவரும் பாடசாலைக்குச்செல்லமுடியாத காரணத்தால், பாடசாலையைமூட நேரிடுவதும் ஆச்சரியமல்ல. இது விஷயத்தை மேலதிகாரிக்குத் தெரிவித்தும், தெரிவித்த சிலநாட்களில் தங்களுக்கு அவ்விடம் ஆதரவு ஒருவருமில்லாத காரணத்தால், தத்தம் சொந்தவூருக்குப் போக நேர்ந்ததும் ஆச்சரியமல்ல. இது விஷயத்தையும் மேலதிகாரிக்குத் தெரிவித்துவிட்டு, தத்தம் சொந்த வூர்சென்று சிகிச்சை செய்துகொண்டு தொடர்ச்சியாய் 2, 3 தடவை ஒவ்வொருவாரமாக 3-வாரங்களுக்கு, லீவை அதிகப்படுத்தும்படி விண்ணப்பங்கள் அனுப்பிக்கொண்டிருந்து, சௌக்கியமான பிறகு பாடசாலை செல்லலாயினர்.

சென்ற நாள் (பாடசாலை திறப்பதற்கு முதல்நாள் பாடசாலைக்குச் செல்வதற்கு முன்னமேயே) பரீக்ஷாதிகாரி பாடசாலைக்குச் செல்லவே, சாலை மூடப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு செல்வது ஆச்சரியமல்லவாயினும், அனுப்பப்பட்ட விண்ணப்பங்கள் அவ்வதிகாரிக்கு, அவர் ஆபீஸின் குமாஸ்தாக்களால் கிடைக்கப்பெற்று அவர் பார்த்திருப்பாரேயாகில் பாடசாலைக்குவந்தது ஆச்சரியந்தான். குமாஸ்தாக்கள் அவ்விண்ணப்பங்களைத் தமக்குக் காண்பிக்காததால், தமக்கு யாதொருதகவலும் தெரியாமல் செல்வது ஆச்சரியமல்ல. அவர்களுக்கு (குமாஸ்தாக்களுக்கு)க் கொடுக்கவேண்டியதைக் கொடுத்திருந்தால், காண்பித்து உபாத்திமார்களுக்கு நன்மைசெய்துதான் இருப்பார்கள்! பாடசாலை மூடியிருக்கும்போது, பாடசாலைக்கு வந்து பாடசாலை மூடியிருப்பதைக்கண்டு, தேக அசௌக்கியங் காரணமாகச் சொந்த வூருக்குச் சென்று பாடசாலை மூடியிருப்பின் தெரிவித்திருக்க வேண்டாமா? யென்று அதிகாரி கோபித்துக் கொள்ளுவதற்குக் காரணராயுள்ளோர் குமாஸ்தாக்களேயாயினும், அவர்களுக்குக் கொடுக்காதகாரணம் உபாத்திமார்கள்தான் போலும்! குமாஸ்தாக்களுக்குக் கொடுக்காத காரணத்தால் இவ்விதம் நேர்ந்தது என்பதற்கு இன்னும் தக்க ஆதாரமுள்ளனவெனினும் ஈண்டு விரிவுபற்றி இதோடு நிறுத்துகிறோம்.

இக்காரணத்தால் குமாஸ்தாக்கள், இல்லாததும் பொல்லாததும் இயம்பி, அதிகாரிக்குக் கோபமூட்டுவதும் சகஜமே! உபாத்திமார் சொல்வதைக்கேட்டு, ஆராய்ந்துபாராமல் கோபிப்பதும் கோபப்பட்டுக்கொள்வதும் அதிகாரிகளின் அறியாமையே இதற்காக இவர்கள் பால் மிகவும் விசனமுறுகின்றேன்.

பரிமளபபல்லவாாயர்.

குறிப்பு :—ஆரம்பக்கல்வி போதிக்கும் உபாத்திமைத் தொழிலிலிருப்போரின் மேற்கண்ட நிலைமை மிக்க பரிதாபமானதென்பது நாம் கூறுமலே

யாவர்க்கும் புலப்படும். அதில் ஒருவிஷயமட்டும் நாம் எடுத்துக்காட்டுகிறோம். ஒரு உத்தியோகஸ்தன் ஒருவிடத்திலிருந்து மற்றொருவிடத்திற்கு மாற்றப்பட்டபோது அவன் தன்வேலையை யின்னொருவனுக்கு ஒப்புவித்துவிட்டு ஒரு நாளோ அதிகநாட்களோ பிரயாணம்செய்து தான் மாற்றப்பட்ட விடத்திற்குச் சென்று அங்குள்ளவனிடம் வேலையை யொப்புக்கொள்கிறான். முற்பகலோ பிற்பகலோ எப்படியாயினு மிருக்கட்டும். அவன் தன் முன்வேலையை விட்டுவிட்டுப் பின்வேலையை யொப்புக்கொள்ளும்வரை இடையிலிருந்தகாலம் உத்தியோகமுறைமையின்மேல் அதிகாரியிட்ட சட்டப்படி செலவழிக்கப்பட்டதேயன்றி அவன் சொந்தவேலையில் அவன் பிரியப்படி செலவழிக்கப்படவில்லை. அவன் இடையில் அனாவசியமாய் அதிககாலம் செலவழித்து ஆலசியம் செய்ததன்றி அக்காலம் முழுமையும் உத்தியோகத்தில் செலவழித்ததேயாகும். ஆகையால் நீதியும் கருணையுமுடைய ஆங்கிலதுரைத்தனத்தார் அந்த நாட்களில் அவன் வேலைசெய்ததாகவே பாவித்து முழுச்சம்பளமும் கொடுக்கிறார்கள். இதுமட்டுமல்ல. பிரயாணச்செலவும் (இரயிலில் சென்றால் இரட்டை இரயில் சத்தமும் -வண்டி பாதையாயின் மைலுக் கிவ்வளவென்றும்) கொடுக்கிறார்கள்— பிரயாணகாலம்போக பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தம் செய்வதற்காகவென்று 5 நாட்களோ 6 நாட்களோ சேர்த்து அதற்கும் சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள். (ஸிவில் ஸர்விஸ் சட்டத்தின்படி.) இத்தகைய துரைத்தனத்தில் இந்த ஏழை யுபாத்தியாயர்களுக்கு மாற்றப்பட்டகாலங்களில் அடியோடு சம்பளத்தையே பிடித்துவிடுவதென்றால், அந்தோ! இது கடவுளுக்கு ஒப்பத்தகுந்ததா யில்லையே. இவ்விஷயமும் இவர்களுக்கு மாதமாதம் சம்பளத்தைக்கொடாமல் இக்கஷ்டகாலத்தில் இவர்களை யல்லற்படுத்துவதும் அதுவிஷயத்தில் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகட்குப் பெரும்பாதகமாகவன்றோ முடியும்.

நமதுநாட்டில் கல்வி மிக்க குறைவென்பதும் அதே நமது முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறாயிருக்கிறதென்பதும் யாவருமறிந்ததே. கல்வியிலும் ஆரம்பக்கல்வியே மிக்க பிரதானமானது. அது ஒரு கட்டிடத்தின் அஸ்திவாரம் போன்றது. பிள்ளைகள் கல்வியின் நன்மையையும் அவசியத்தையும் அறியாத காலமாதலால், முழுதும் உபாத்தியாயரின் சிரத்தையாலும், அக்கரையாலும், மனவாக்குக்காயங்களை ஒரு நிலையில் நிறுத்தி யோகசாதனை செய்பவர்கள்போல் பிள்ளைகளின் மனதோடு கலந்துசெய்யும் போதனையாலும் கல்வி அவர்களுக்கு ஊட்டப்படவேண்டும்.

அந்தோ! அத்தகைய உபாத்திமார்களுக்கு வயிற்றிற்குப்போதாத உணவையும் சதா பலவிதகவலைகளையும், தொழிலில் மனத்திருப்தியின்மையையும் அளித்து, அவர்கள் சற்றேனும் மனோநிம்மதியும் சந்தோஷமுமின்றி கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்படி செய்தால், ஆரம்பக்கல்வி நம்மக்கட்கு எங்ஙனம நன்மையை யளிக்கும்? அது திருப்தியாய் நடைபெறாவிட்டால் உயர்தரக்கல்வி எங்ஙனம் நற்பயன் தரும். கடவுளே! இந்த உபாத்திமாரை யிவ்வாறு நடத்துவதால் நம்சந்ததியாரின் க்ஷேமாபிவிர்த்திக்கே நாம் அழிவைத் தேடிக்கொள்கிறோமென்பது அங்கை நெல்லியென விளங்குகிறதே.

நமது நாட்டிலுள்ள தேசாபிமானிகளும், கல்விமான்களும், நம் நாடு முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்று ஆங்காங்கு நகரச் சங்கங்களிலும் சட்டச் சபைகளிலும் இன்னும் பல துறைகளிலும் தாய் நாட்டிற்காக உழைக்கிறார்களே! அறிவாளிகளாகிய இந்த உத்தமபுருடர்கள் இனியேனும் தாய்நாட்டின் க்ஷேமத்தைக் கருதி இவ்வுபாத்திமார்கள் மேல் கருணைவைத்து அவர்களுடைய குறைகளை நீக்க முயற்சி யெடுத்துக்கொள்ளுமாறு பிரார்த்திக்கிறோம். இன்றேல் தேச

க்ஷேமத்திற்காக அவ்வுத்தமர்கள் செய்யும் பெருமுயற்சிகளெல்லாம் பயனின்றி யொழியும் என்பதைக் கவனிக்கப் பிரார்த்திக்கிறோம். எல்லாம்வல்ல கருணாநிதியாகிய அம்பலக் கூத்தனும் ஆதி பரமன் அருள்புரிவாராக.

பத்திரிகாசிரியர்.

மூத்தோர்சொல் வார்த்தை அமிர்தம்.

இதற்கு, பெரியோர்கள் சொல்லுகிறவார்த்தை தேவலோகத்திலிருக்கும் அமிர்தத்திற்கு ஒப்பாகுமென்பது அர்த்தம். பெரியோர்கள் இட்டவேலையை நாம் அவசியம் செய்துதீரவேண்டும். அவர்களுடைய வார்த்தைகள் சில சமயங்களில் வெறுப்பை உண்டாக்கினாலுங்கூட, கடைசியில் அது நமக்கு நன்மையே தரும். இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக ஒரு கதையைச் சொல்லலாம்:—

புராதனகாலத்தில் தெய்வபக்தர்கள் அநேகர் இந்தியாவில் வாசஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் நல்லொழுக்கமுடையவர்கள். ஆனால் இவ்வளவு நல்ல புண்ணியபூமியில் பாபிஷ்டனொருவன் இருந்தான். சுயபுத்தியாவது, பிறர்சொல்லி கேட்கிறதன்மையாவது இவனிடம் கிடையாது. கையில் அகப்பட்ட காய், கனிகளையும், தான் காலையில் பிச்சையெடுத்த அன்னத்தையும் தின்று ஜீவிப்பவன். காலைக்கடன்களையாவது, பல்லைத்துலக்கவாவது, ஸ்நானம் செய்கிற வழக்கமாவது இவனிடத்திலில்லை. இவன் பிறர்செய்யும் நன்மார்க்கத்தைப்பார்த்து பரிகாசம் செய்பவன். அதனால் இவனிடத்தில் எல்லாவித கெட்டவழக்கங்களும் படிந்திருந்ததாகவே சொல்லலாம். ஆனால் மற்ற எல்லா ஜனங்களும் இவனுடைய மூடத்தன்மைக்கு விசனமடைந்து அவனை நல்வழியில்கொண்டுவரும்பொருட்டு தினந்தோறும் அவனுக்கு உபதேசித்துவந்தார்கள். அவனோ எதற்கும் அடங்கவில்லை. இப்படி இருக்க ஒருநாள் ஒரு கிழப்பிராம்மணர் அவனிடம் சென்று பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார். "காலையில் எழுந்திருந்த உடனே காலைக்கடன்களை முடிக்கவேண்டும். பிறகு ஸ்நானம் செய்து ஜபம் முதலியவைகளை முடித்துக்கொள்ளவேண்டும். பிறகு உன்னுடைய வழக்கம்போல் சாப்பிடு" என்று சொல்ல அவன் எதற்கும் இணங்காமல் தன்னால்முடியாது என்று மறுத்துவிட்டான். இதைக்கேட்ட அக் கிழப்பிராம்மணர் இவனுக்கு பொருளாசைகாட்டி நல்மார்க்கத்தில் கொண்டுவரலாமென்று எண்ணி அவனைப்பார்த்து 'அடே மூடா! நீ ஒன்றும் செய்யவேண்டாம். ஆனால் ஒரு சுலபமான காரியத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். நீ இமயமலைக்குப்போய் அங்குள்ள ரிஷிகளையும், தேவர்களையும் பார். அப்படிசெய்தால் அஷ்ட திரவியங்களை அடைவாய்" என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்.

இவன் தனக்கு கிடைக்கப்போகும் பொருளாசையினால் இரவும் பகலுமாய் அநேகநாட்கள் நடந்து, கடைசியாக இமயமலையின்மேல் தாமரைகளால் நிறைந்த ஒரு தடாகத்தை அடைந்தான். அவன் அங்கு ஐந்துநாட்கள் இருந்தும் ஒருவரையும் காணவில்லை. அவ்விடத்தில் இவனுக்குச் சரியான ஆகாரம் கிடைக்காததால் உடம்பு மெலிந்துவிட்டது. பணத்தின் பேராசையும் நீங்கிவிட்டது. பிறகு தனது இருப்பிடத்திற்குப்போக நிச்சயித்து திரும்பிவருகையில் ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்து ஜபம் செய்துகொண்டு இருக்கும் ரிஷியைப் பார்த்து, அவரை நமஸ்கரித்து, கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நின்றான். அவர் இவனுடைய அவலக்ஷணங்களையும் கோரதசையையுங்கண்டு மனம் நொந்து அக் கிழப்பிராம்மணர் முன்சொன்னபடியே உபதேசிக்கத் தொடங்கினார். அவன் இதை எல்லாம் கேளாது தனக்கு திரவியம் கிடைத்தால் போதுமென்றான்.

பிறகு அந்த ரிஷி இவனுடைய சண்டித்தனத்தைக் கண்டு "நீ ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம். ஆனால் தினந்தோறும் காலையில் எழுந்திருந்த உடனே ஸ்நானம், ஜபம் முதலியவைகளை முடித்துக்கொண்டு, நெற்றியில் விபூதி இட்டுக்கொண்டிருக்கிற யாராவது ஒரு பிராம்மணரைப் பார்த்துவிட்டு போஜனம் செய்தால் நீ மிக்க திரவியங்களை அடைவாய்'' என்று சொன்னார் இவன் அவர் சொற்படியே நாள்தோறும் ஆற்றங்கரைக்குப்போய் அவ்விடத்தில் ஸ்நானம் செய்து விபூதி இட்டுக்கொண்டிருக்கிற பிராம்மணரைப் பார்த்துவிட்டு பிறகு போஜனம் செய்துவந்தான். இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் இவன் அகாலத்தில் இரண்டுமணி சுமாருக்கு ஆற்றங்கரைக்குப்போக. அவ்விடத்தில் விபூதி இட்டுக்கொண்டிருந்த பிராம்மணர் ஒருவரையும்காணாமல், தான் பசியால்வாடி அதிவேகமாய் ஒரு அக்கிராரத்தின்வழியாய்த் தன் வீட்டுக்குச் செல்லுகையில், குயவன் ஒருவன் தான்போட்டிருந்த சூளையிலிருந்து பானைகளை எடுத்து தன்வீட்டில் பத்திரம்செய்துகொண்டிருக்கையில் அவ்விடத்தில் தற்செயலாயிருக்கும் ஒரு புதையலைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து ஒருவருக்கும் தெரியாமல் எடுக்க முயன்றுகொண்டிருந்தான். குயவன் சாம்பலில் வேலைசெய்ததினால் அவனுடைய உடம்புமுழுவதும் விபூதிபூசினாற்போல் வெள்ளையாக இருந்தது.

தன்வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த அந்த பாபிஷ்டன் குயவன் வெள்ளையாயிருப்பதைக் கண்டு விபூதி இட்டுக்கொண்டிருக்கிறான் என்று நினைத்து "கண்டேன் கண்டேன்" என்று உரக்கச்சொல்லிக்கொண்டு சந்தோஷமாய் தன்வீட்டுக்குப்போக, குயவன் அந்த கூக்குரலைக்கண்டு பயந்தவனாய் அவன் பின் ஓடி, அவனுக்கு சமாதானம்சொல்லி அழைத்துவந்து. அந்தத் திரவியத்தை இரண்டாய்ப் பங்கிட்டு ஒரு பாகத்தை யவனுக் களித்து, அந்த விஷயத்தை வெளியிடக்கூடாது என்று, அவனைக் கெஞ்சிக்கொண்டான். அவன் தனக்குக்கிடைத்த திரவியத்தைக்கண்டு மெச்சி, சந்தோஷமடைந்து வீடுபோய்ச்சேர்ந்தான்.

வி. வாசுதேவ ராவ்.

மாய ஜுரத்தின் காரணம்.

ஒரு நிபுணரின் அபிப்பிராயம்.

சென்னை பிரபலவாசியும் ஆங்கில வைத்திய நிபுணருமாகிய டாக்டர் எம். ஸி நஞ்சண்டராவ் அவர்கள் இப்போது வட இந்தியாவில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்துவருகிறார். அவர் டில்லியிலிருந்து அக்டோபர் 4-ந் தேதியிட்டு நமக்கு அடியிற்கண்ட ஓர் கடிதம் எழுதி யிருக்கிறார்:—

மாய ஜுரம் எனப்படும் புதிய பம்பாய் ஜுரத்தினால் மைலாப்பூரிலுள்ள என்னுடைய நண்பர்களில் சிலர் மாண்டுபோனதாகத் தெரிந்து மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். அனுபோக மில்லாத வைத்தியர்கள் பலர் மேற்படி ஜுரத்துக்குக் கொடுத்துவரும் மருந்தின் திறமைக்குறைவை இச்சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக்காட்டுவது முற்றிலும் பொருத்தமுடையதாகும். ஒருவருக்கு ஜுரம் கண்டதும் 'ஆஸ்பரின்' என்ற மருந்தைப் பெரும்பாலான வைத்தியர்கள் பம்பாயில் கலக்கிக் கொடுக்கிறார்கள் நாளுக்குநாள் அங்கே ஜுரம் அதிகரிப்பதற்குக் கேட்பானேன்! அத்தகைய மருந்து கொடுப்பதனால்தான் புதிய ஜுரத்தின் அட்டூழியம் அதிகரிக்கிறதென்று நான் சொல்லுவதாக நினைக்கக் கூடாது. ஆனால் ஜுரத்தின் வேகம் தணியாமலிருப்பதற்கு மற்றக் காரணங்களுடன் அதுவும் ஓர் காரணமாகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

'ஆஸ்பரின்' ஒரு நல்ல ஜுரமருந்தென்று பலர் தப்பாய் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். மற்ற மருந்துகளைப்போல் அதுவும் இரத்த உற்பத்திப் பைகளுக்குக் கெடுதலையே உண்டு பண்ணுகிறது. ஆகையால் ஜுரம் கண்டவர்களுக்கு ஆரம்பத்தில் இந்த மருந்தைக் கொடுத்தால், அது பின்னிட்டு சபவாத ஜுரத்தில் கொண்டுவந்து விடுகிறது. மரணவிகிதங்களும் அதிகரிக்க வாரம்பிக்கின்றன.

ஆகையால் என்னுடைய சகோதர வைத்தியர்களுக்கு நான் சொல்லுவதென்னவெனில், பம்பாய ஆல்கலாய்டல் கம்பெனியில் அகப்படக்கூடிய "டோஸ்மெட்ரிக் இரீனிடி" 'வடபர்வெஸண்ட் கிரானுலர்' என்ற மாத்திரைகளை வாங்கி, ஜுரங்கண்டவர்களுக்கு ஆரம்பத்தில் கொடுக்கவேண்டும். மலசுத்தியாக மருந்து கொடுத்தபின், ஐஸ்போட்டஜலத்தை ஒரு பஞ்சு உண்டையால் உடம்பெங்கும் ஒத்திக்கொடுக்கவேண்டும்; இப்படிச் செய்யின், ஜுரத்தின் உக்கிரம் தானாகவே தணிந்துவிடும். இவ்வாறு செய்தபின்கூட சபவாத ஜுரம் வந்துவிட்டால் 'க்ரியோஸோடல்' என்ற மருந்தை ஒரு நாளைக்கு நாலைந்து தடவை 20 அல்லது 30 துளி பாலில் போட்டுச் சாப்பிடவும். வியாதியஸ்தரை மரணம் அண்டாது. ஜுரம் நின்ற ஐந்தாறு தினங்கள் வரையில் வியாதியஸ்தர்கள் வெளிக்கிளம்பவோ, காரியங்கள் செய்யவோகூடாது எனது சகோதர வைத்தியர்கள் இதைத் தயவுசெய்து கவனிக்கவும். (சு-மி.)

ஓர் ஐயவினா.

உண்டிசுருங்குதல் பெண்டிர்க்கழகு.

"உண்டிசுருங்குதல் பெண்டிர்க்கழகு" என்பது ஔவையியற்றியபாடல்களிலொன்றாகக் காணப்படுகின்றது. பொருளுரைத்த புலவர்களும் உணவைச் சுருக்கி அருந்துதல் பெண்களுக்கழகு எனவும் உரை தந்திருக்கின்றனர். அங்ஙனம் உணவைக்குறைத்து அருந்துவதென்றால் பெண்களுக்கு பலமுடைத்தலெங்ஙனமாகும்? பலவீனமன்றோ அடையக்கூடும். அடையுங்கால வீட்டிற்கு வேண்டிய வேலைகளும் (பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த-மக்கட் பேறல்லபிற) எனும் நன்மக்கட்பேறடைதலும் எவ்வாறு சாத்தியப்படும்? உணவு குறைவதாயின் தேகபலங்குன்றி அதனால் பிறக்கும் குழந்தைகளும் பலம் குறைய அறிவுமழுங்கி யறிவறிந்த மக்கட்பேறடைவதற்கு இயலாதன்றோ பெண்கள் உணவைக்குறைப்ப தழகென்றால், ஆண்கள் உணவை மிகப்படுத்துவ தழகாமோ ஆடவர்களைப்பார்க்கினும் பெண்டிர்களுக்கன்றோ பல காரணங்களாலும் உழைத்தல் மிகுதி! அங்ஙனமிருக்க உண்டிசுருங்குதல் பெண்டிர்க்கழகென்றால் பொருத்தமாமோ? அன்றியும் ஔவைப்பிராட்டி பெண்பாலாயிருக்கத் தன்பால்பற்றி யிங்ஙனம் பாடுவாளோ அல்லது இதற்கேதேனும் வேறு பொருளுண்டோ அன்றேல் வாக்கியம்வரைந்த புலவர்களின் வாய்க்குற்றமோ ஆகவே அடிமையின் ஆசங்கையை நிவர்த்திசெய்து தருமாறு ஆனந்தபோதினியின் அன்பர்களாகிய நண்பர்களை வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

ப. சங்கரநாராயணன், ஆல்வாய்மொழி.

குறிப்பு:—இதற்கு விடை எழுதும் அறிவாளிகள் அக்டோபர்மீ 31உக்குள் அது நம்மிடம் சேரும் வண்ணம் அனுப்பிவிட வேண்டுமென்றும், கூடிய வரையில் சுருக்கமாகவே எழுதி யனுப்புமாறும் வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

பத்திராசிரியர்

* பழமொழிகள்

அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்
அக்கரை மாட்டுக்கு இக்கரை பச்சை.
அஞ்சிலே வளையாதது ஐம்பதிலே வளையுமா ?
அடிக்கும் ஒருகை, அணைக்கும் ஒருகை.
அடியாதமாடு படியாது
அண்டத்திற்கொத்தது பிண்டத்திற்கு.
அணைகடந்த வெள்ளத்தை அடைப்பாருமுண்டோ.
அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம்
அதிகாரிவீட்டில் திருடி தலையாரிவீட்டில் ஒளித்துவைத்தான்.
10. அதிர்ஷ்டமும் ஐசுவரியமும் ஒருவர் பங்கல்ல.
அயன் இட்டகணக்கு ஆருக்கும் தப்பாது.
அரசன் அன்றுகொல்லும் தெய்வம் நின்றுகொல்லும்.
அத்தி பூத்ததுபோல்.
அரசன் எவ்வழி குடிகள் அவ்வழி.
அரிசி ஆழாக்கானாலும் அடுப்புக்கல் மூன்றுவேண்டும்.
அரியும்சிவனும் ஒன்றே அறியாதவன் வாயில் மண்ணே
அவசரக்காரனுக்கு புத்திமட்டு.
அவசரக்கோலம் அள்ளித்தெளி.
அவன் அன்றி அணுவும் அசையாது.
20. அழகுக்கு இட்டால் ஆபத்துக்குதவும்.
அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு.
அள்ளாது குறையாது சொல்லாது பிறவாது.
அறையில் ஆடி அம்பலத்தில் ஆடவேண்டும்.
அற்பர் சிநேகம் பிராண சங்கடம்.
அன்பான சிநேகிதனை ஆபத்தில் அறிக.
அன்று எழுதினவன் அழித்து எழுதுவானா ?
அன்னம் ஒடுங்கினால் அஞ்சும் ஒடுங்கும்.
அன்னமிட்டவீட்டில் கன்னமிடலாமா.
அன்னியமாதர் அவதிக்குதவார்.
30. ஆகாயத்தில் எறிந்தால் அங்கேயே நிற்குமா ?
ஆசைக்கு அளவே இல்லை.
ஆங்காலம் ஆகும் போங்காலம் போகும்.
ஆசைநோய்க்கு அவிழ்தம் பலிக்குமா.
ஆசை வெட்கம் அறியாது.
ஆடமாட்டாத தேவடியாள் கூடம் கோணல் என்றாளாம்.
ஆடுபிடிக்க கரடி அகப்பட்டதுபோல்.
ஆத்திரம உடையான் கோத்திரம் அறியான்.
ஆயிரம் காக்கைக்கு ஒரேகல்.
ஆலைக்குள் அகப்பட்ட சோலைக்கரும்புபோல்.
40. ஆட்டுக்கிரங்கி ஓநாய் அழுதாற்போல்.
ஆ[illegible]நிறமாயின் பால்நிறம் மாறுமோ.
ஆற்றிற்கரைத்த புளியைப்போல்.

* இது ஆனந்த [illegible]யிலிருந்து நமது மாணவர்களுக்கு வேண்டுமென்று எழுத ஆரம்பித்தேன்.

ஆற்றுவாருமில்லை தேற்றுவாருமில்லை.
ஆணைக்கவடும் பூனைதிருடும்
ஆனை இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன்பெறும்.
ஆனைமேல்போகிறவனைச் சுண்ணும்புகேட்டதுபோல்.
ஆனைவரும்பின்னே மணிஓசை வரும்முன்னே.
ஆனைஅடங்கும் அங்குசத்தினுல்
ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்திமட்டு.
50. இடம்கொடுத்தால் மடம் பிடுங்குவான்.
இடுகிறதெய்வம் எங்கும் இடும்.
இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்.
இரப்பவனுக் கெங்கும் பஞ்சமே இல்லை.
இரவல் சீலையைநம்பி இடுப்புச்சீலையை எறிந்தானாம்.
இராமுழுதும் ராமாயணம்கேட்டுச் சீதைக்கு ராமன் என்ன வேண்டும் என்றதுபோல்.
இரும்புத்தூணைக் கரையான் அரிக்குமா.
இளங்கன்று பயமறியாது.
இல்லையென்றவீட்டில் பல்லியும் சேராது.
உண்ணுச் சொத்து மண்ணுப்போகும்.
60. உண்ணுமல் ஊரெல்லாம்திரியலாம் உடுத்தாமல் வெளியில்போகாதே.
உண்மைசொல்லிக்கெட்டாருமில்லை பொய்சொல்லிவாழ்ந்தாருமில்லை
உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை.
உள்ளங்கைபுண்ணுக்கு கண்ணுடிஎன் ?
உள்ளதைச் சொன்னுல் ஊருக்குப் பகை.
உள்ளேபகையும் உதட்டிலேஉறவும்
உரலில் அகப்பட்டது உலக்கைக்குத் தப்புமா.
உளவில்லாமல் களவில்லை.
ஊசிக்குக் கள்ளன் உடனே வருவான்.
ஊத்தைபோனுலும் உன்வினைபோகாது.
70. ஊமையன்கண்ட கனவுபோல்.
ஊரார் பண்டம்உமி தன்பண்டம் தங்கம்.
ஊர்வாயைமூட உலைமூடிஉண்டா.
எட்டிபழுத்தென்ன ஈயாதார் வாழ்ந்தென்ன.
எட்டுச்சுரைக்காய் கறிக்காகுமா.
ஏழைஅழுதகண்ணீர் கூறியவாள் ஒக்கும்.
ஐங்காதம்போனுலும் தன்பாவம் தன்னேடே.
ஒருஊருக்கு ஒருவழிதானு ?
ஒருகுடம்பாலுக்கு ஒருதுளிபிரை.
ஒருபானைச்சோற்றுக்கு ஒருசோறுபதம்.
80. கசடருக்கில்லை கற்றோர்உறவு.
கசிந்தவந்தவன் கண்ணைத்துடையாய்.
கடலில்பெருங்காயம் கரைத்ததுபோல்.
கடல்பெருகினுல் கரையும் பெருகுமா.
கடுகுசிறுத்தால் காரம்போகுமா ?
சடைத்தேற்காயெடுத்த வழிப்பிள்ளையாருக்கு உடைத்தாற்போல்
கட்டினவீட்டிற்கு பழுதசொல்வார் பலர்.
கண்ணுடியிற்கண்டபணம் கடனுக்குதவுமா ?

கப்பல்ஓட்டிப்பட்டகடன் கொட்டைநூற்றுத்தீருமா?
கரும்புதின்னக் கூலிவேண்டுமா?
கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும்
கல்லார் உறவினும் கற்றோர் பகைநலம்
கள்ளனை நம்பினாலும் குள்ளனை நம்பாதே
காக்கைக்கும் தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சு
காமத்திற்குக் கண்ணில்லை.
காயாமரத்திற் கல்லெறிபடுமா.
காலத்திற்கேற்ற கோலம்
காலுக்குத்தக்கசெருப்பும், கூலிக்குத்தக்க உழைப்பும்.
காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்
கிட்டஒருநகின் முட்டப்பகை
கிணற்றுத்தவளைக்கு நாட்டுவளப்பமேன்
குடிக்கிறதுகூழ் கொப்பளிக்கிறது பனிநீர்
குதிரைகுருடானாலும் கொள்தின்பதில் குறைவில்லை.
குப்பையுயர்ந்தது கோபுரம் தாழ்ந்தது. (இன்னும்வரும்)

S. V. பழனியப்பன்.

கற்கோட்டை—நாவல்

(119-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

பிரபு மறைந்துகொண்ட மறு தினம் போர்வீரர்கள் வாசற்படி யருகில் வந்து குதிரையைவிட் டிறங்கினார்கள். அவர்களில் தலைவனாய் வந்தவன் லெப்டினென்ட் முனிஸிங் என்பவன். அவன் குரூர முகமும் கருணையற்ற பார்வையும் கடினசித்தமும் முரட்டுக்குணமு முடையவன். இத்தகைய ஒருவனை இருப்பதும் சமயத்திற்கு நலமே யென்று இராணி யிவனைப் படையில் வைத்துக்கொண் டிருக்கிறான். முனிஸிங் அங்கிருந்த வேலைக்காரனை நோக்கி, "அடே! அரியநாயகி யம்மாள் வீட்டிற்குள் இருக்கிறார்களா? உண்மையைக் கூறு. பொய் கூறினையோ பத்திரம் ....." என்றான்.

வேலைக்காரன் 'நானல்ல பொய் கூறுகிறவன். எஜமானனிடம் பதினைந்து வருடங்களுக்கு அதிகமாய் இருந்து வருகிறேன். ஆ! அதோ எஜமானனே வருகிறார். உனக்கு அவரே தக்க விடை யளிப்பார்'' என்றான். ஏனெனில் அச்சமயம் செல்வராயர் நகரத்திலிருந்து திரும்பிவந்து குதிரையைவிட் டிறங்குகிறார்; வீரர்களைக் கண்டதே, இது நேற்று மாலைத் திரவியசிங்கம் பிரபுவை நமது தோட்டத்தில் கைது செய்தார்களே, அதன் சம்பந்தமாகத்தா னிருக்க வேண்டும் என்று கருதிக் கொண்டார்.

முனிஸிங் அவரைக் கண்டதும் வந்தனமளித்து, "ஸர்தார் அவர்களே! தாங்கள் நகரமேயராக விருப்பதால் அரியநாயகி யென்கிற மாதை யென்வசம் ஒப்பிக்கச் செய்வதில் உதவி புரியவேண்டும்" என்றான்.

ஸர்தார் செல்வராயர்.—"அவளை என்ன குற்றத்திற்காகக் கைதுசெய்யக் கட்டளை யிடப்பட்டிருக்கிறது?'' என்றார்.

முனிஸிங்.—"அதைப்பற்றி தாங்கள் சிந்திக்கவேண்டாம். அம்மாதைச் சமாதானத்தோடு என் வசம் ஒப்பித்துவிடும்'' என்றான்.

பிரபு.—"அவள் இப்போது எங்கிருக்கிறாளோ என்னால் கூறமுடியாது. நான்

ஒரு விஷயமாய்க் காலையில் நகரத்திற்குச் சென்றவன், காரியசித்தி பெருமல் இப்போதுதான் திரும்பிவருகிறேன்" என்றார்.

முனிசிங் மறுபடி வேலைக்காரனை நோக்கி மரியாதையோடு "ஏனப்பா, அந்தம்மாள் எங்கிருக்கிறாள், தயவுசெய்து கூறு!" என்றான். வேலைக்காரன் எஜமான் உண்மையை யுரைக்கச் சொல்லுகிறாரென்று குறிப்பாலறிந்து "உள்ளே யிருக்கிறார்கள். சற்று முன்புதான் வந்தார்கள்" என்றான். முனிஸிங் உடனே தன் ஆட்களில் சிலரிடம் குசுகுசு வென்று என்னமோ கூறினான். அவர்கள் தட்டென்று குதிரைகளை விட்டிறங்கி மாளிகைக்குள் நுழைந்து, பின்புறத்திலிருக்கும் வாசற்படிக்கு எப்படி போகவேண்டுமென்று வேலைக்காரனைக் கேட்டார்கள். அச்சமயம் அரியநாயகியின் தோழி அங்கு வர, முனிஸிங் "அரியநாயகியம்மாள் எங்கிருக்கிறாள். சீக்கிரம் கூறு," என்றான்.

அம்மாது "அந்தம்மாள் சற்று முன்தான் வந்தார்கள் இப்போது பார்த்தால் தன் அறையிற் காணோம். மற்ற விடங்களிலும் காணோம்' என்றாள்.

முனிஸிங் மிக்க ஆத்திரத்தோடு தன் ஆட்களை நோக்கி, "சீக்கிரம் பிரிந்துபோய் மாளிகையின் எல்லா வழிகளையும் காத்துக்கொள்ளுங்கள் நானே முழுமையும் சோதித்துவிடுகிறேன். யாராயிருந்தாலும் எக்காரணத்திற்கும் வெளிசெல்ல விடாதீர்கள்" என்றான். உடனே அவ்வீரர் பிரிந்து மாளிகையின் பலதிக்குகளிலும் ஓடி மாளிகையைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். இரண்டு மூன்றுபேர் தங்கள் தலைவன் கூடவே உட்புறத்திற்கு நுழைந்தார்கள்.

செல்வராயர் அச்சமயம் அங்குவந்த தன் அந்தரங்க ஆளாகிய தம்புசாமி என்பவனை நோக்கி "அடடா! என்ன இக்கட்டுகள்! என்ன குழப்பங்கள்! அரியநாயகி உண்மையில் வீட்டிற்குள் இருக்கிறாளா அல்லது தப்பித்துக் கொண்டு போய்விட்டாளா?" என்று கேட்டார். தம்புசாமி "எஜமானே! நானறிந்தமட்டில் அந்தம்மாள் உள்ளேதா னிருக்கவேண்டும். சற்று முன்பு பார்த்தேன் ஒரு சமயம் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டார்களோ வென்னவோ என்றான். செல்வராயர் "எப்படியாயினும் என்னதான் நடக்கிறதோ பார்ப்போம் வா!" என்றார். உடனே யிருவரும் உள்ளே சென்றார்கள்.

திரவியசிங்கம் பிரபு அறைக்குள் இருந்தபடி நடந்த சம்பாஷணை முழுதும் கேட்டுக்கொண்டார். "அடடா பெரிய இக்கட்டிலல்லவோ சிக்கிக்கொண்டோம். என்ன செய்வது? மாளிகைமுழுதும் போர்வீரர் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். எந்த வழியாய்ச் சென்றாலும் சிக்கிக்கொள்வோம். இங்கேயே யிருந்தாலும் சோதனை செய்துகொண்டு வரும்போது சிக்கிக்கொள்வோம். என்ன செய்யலாம்?" என்று சிந்தித்துக்கொண்டே சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். அறையின் மற்றொருபக்கம் ஒரு கதவிருந்தது. அதைத்திறந்துகொண்டு ஒரு சிறு கூடத்தில் சென்று அங்கு இரண்டுபக்கம் இரண்டுவழிகள் இருப்பதை நோக்கி மனதிற்குத் தோன்றியபடி ஒருவழியிலிருந்த கதவைத் திறந்துகொண்டு உள் நுழைந்தார் அது இரண்டுபக்கமும் சுவருடைய ஒரு நீண்ட தாழ்வாரமாயிருந்தது. அங்கு சொல்பவெளிசசமே இருந்தது அவ்வழியே சென்றார். அப்பாதையிலிருந்து இரண்டு இடங்களில் பாதைகள் பிரிந்திருந்தன. பிரபு நேரே சென்றார். சற்று நேரத்திற்குள் இருபுறமும் சுவர்களில் பலகைகள் தைக்கப்பட்டிருந்த நீண்ட பாதையில் நுழைந்தார். அங்கு நிச்சப்தமாயிருந்தது. இந்த வழி யெங்குசெல்லுமோ வென்று சிந்தித்துக்கொண்டே மெதுவாய்ச் சென்றார். அச்சமயம் எதிர்பக்கமிருந்து யாரோ வருவதுபோல் காலடிசத்தம் கேட்டது. சற்றுநேரத்திற்குள் ஒரு போர்வீரன் அவர் எதிரில் நெருங்கி விட்டான்.

அவன் முன்னாள் பிரபுவை யடையாளம் தெரிந்துகொண்டு காட்டிக் கொடுத்த அதேபோர்வீரன். அவன் பிரபுவின் உருவத்தைக்கண்டதும் முதலில் வீட்டுவேலைக்காரரில் ஒருவன் என்று எண்ணி,

“அடே நில், அரியநாயகி எங்கே” என்று கூறிக்கொண்டே அருகில் வந்து முகத்தைக்கண்டதும் “ஹோ.... பிரபு” என்றான். பிரபுவினிடம் ஆயுதமில்லை. ஆகையால் அவன் தன்னை யறிந்துகொண்டா னென்பதை யுணர்ந்ததும் ஒரேபாய்ச்சலாய் அவன்மேற் பாய்ந்தார். அவன் முன் சாக்கிரதையோடு தன்கையிலிருந்த வாளால் ஓங்கிவீச பிரபுவின் இடது புயத்திலிருந்து முழங்கைவரையில் நீண்டகாயம்பட்டு இரத்தம் பீரிடத்தொடங்கிற்று. ஆனால் மறுவிடம் பிரபு அவன் வாளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஓங்கிக் கீழ்நோக்காய் அவன் தலைமேல் வெட்ட, அவன் சிரசிலணிந்திருந்த இரும்புக்கவசம் இரண்டாய்ப் பிளக்கப்பட்டு அவன் சிரம் உச்சியிலிருந்து கழுத்துவரையில் இருபாகமாய்ப் பிளந்துவிட்டது. அவன் ஒருசத்தமும் இன்றிச் சவமாய் விழுந்தான்.

அவன் கவசமணிந்த தேகம் தடாலென்று கீழே சத்தத்தோடு விழுந்தது. அதேசமயம் இரண்டுபேர் அங்கு ஓடிவந்தார்கள். அவர்கள் செல்வராயரும் தம்புசாமியுமே. அவர்கள் சவத்தைக்கண்டு பிரமிக்கையில் பிரபு “ஸர்தார்! என்னைக்காப்பாற்றும் காப்பாற்றும். உமக்கு இக்கட்டை யுண்டாக்கி விட்டேன் சண்டாளன். என்னை அரியநாயகி தப்பவைத்ததற்காகவே இவர்கள் அந்தம்மாளைச் சிறைசெய்ய வந்தார்கள்...” என்று கூறிக்கொண்டே, இரத்தப் போக்கால் மூர்ச்சித்து செல்வராயர்மேல் சாய்ந்துவிட்டார். செல்வராயர் பிரபுவென்று தெரிந்ததும் பிரமிப்படைந்து அவரைத் தாங்கிக்கொண்டு “அடடா! என்னசெய்வது. ஆ! நற்காலம், தம்புசாமி, சீக்கிரம் சீக்கிரம், இவரை யொரு பக்கம் பிடி” என்று தூக்கிக்கொண்டு அருகில் சுவரிலிருந்த கள்ள அறையின் கதவைத்திறந்து, துரிதமாய்ப் பிரபுவை அறைக்குள் கிடத்திவிட்டு, அவசரத்தால், உள்ளே ஒரு மூலையில் பதுங்கி நிற்கும் அரியநாயகியைக்கூட பாராதவர்களாய்க் கதவை மூடிக்கொண்டு சென்றார்கள். இவர்கள் வெளியில் வந்த மறுநிமிடம் முனிலிங்கும் அவனாட்களும் அங்கு வந்து சவத்தைக்கண்டதும், முனிலிங் கோபாவேசங்கொண்டு,

“ஆ கொலை! படுகொலை!!! இராணியின் ஆணை......அடே இவர்கள் இருவரையும் தட்சணம் கைதுசெய்யுங்கள். துஷ்டர்கள். பிடித்துக் கால்களைக் கட்டுங்கள். என்ன சொன்னாலும் கேட்கவேண்டாம். சீக்கிரம் சீக்கிரம்” என்று கண்களில் கோபத்தனல் வீசக்கூறினான்.

21-வது அத்தியாயம்

தங்கம்மாள் அரண்மனைக்குச் சென்று தன் பெயரைக் கூறித் தான் ஒரு அவசியகாரியமாய் இராணியை யுடனே தரிசிக்க விரும்புவதாய்ச் சொல்லி யனுப்பியதே இராணி அனுமதியளித்தாள். உடனே ஒருவன் அம்மூதாட்டியை யழைத்துக்கொண்டுபோய் உள்ளே விசாலமான கூடத்தின் ஒரு அறையில் உட்காரவைத்தான். இராணியைத் தரிசிக்க வருகிறவர்களை யந்த அறையிலிருந்து இராணியின் அரண்மனைக்காரியஸ்தர் வந்து அழைத்துப்போய் இராணியின் சமூகத்தில் விடவேண்டும்.

தங்கம்மாள் அந்த அறையில் உட்கார்ந்ததே ஓர் அழகியமாது அங்கு வந்ததும் “அரியநாயகி க்ஷேமந்தானா?” என்றாள். தங்கம்மாள் அதைக்கேட்டு முதலில் திடுக்கிட்டாளேனும் பிறகு அரியநாயகி கூறியபடியும் நினைவிற்குவர, “ஆ! நீ கோகிலாம்பாளை யிருக்கவேண்டும்” என்றாள். அம்மாது “ஆம். ஏதேனும் ஆபத்து நேர்ந்ததோ?” என்றாள். (தொடரும்.)

ஸூரணி. துரைசாமி முதலியார்.

"ஆனந்தபோதினி" பஞ்சாங்கம்

காளயுக்தி ஸு கார்த்திகைமீ—சாலிவாகன 1840—கலியுகாதி 5019,
பசலி 1327-28—கோல்லம் 1093-94,
இங்கிலீஷ் 1918ம்-ஸு நவம்பர்மீ—டிசம்பர்மீ

கார்த்திகைமீ	நவம்பர்மீ	வாரம்	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	16	ச	திர-30-21	ரேவ-2-53 அசு-55-56	ம 56 சித்	கரிநாள்
2	17	ஞா	சது-24-41	பா-54-58	சித்த 60	சர்வாலய தீபம்
3	18	தி	○பௌ19-5	✽கார்-51-28	மா 51 அ	அண்ணாமலை தீபம்
4	19	செ	பிர-14-2	ரோக-47-57	அ 48 சித்	சாந்திசெய்ய, விஷ்ணுபலி
5	20	புத	துதி-9-41	மிரு-46-18	சித்த 60	விவாகம்
6	21	வி	திரு-5 44	திரு-44-41	மா 45 அ	ஆயுதம்பிரயோகம் செய்ய
7	22	வெ	சது-3-11	புன-44-37	சித் 46 ம	தனியநாள்
8	23	ச	பஞ்-1-50	பூச-45-31	சி 46 மா	ருதுசாந்திசெய்ய
9	24	ஞா	சஷ்-1-42	ஆயி-47-48	மா 48 அ	
10	25	தி	சப்-2-51	மக-51-15	ம 51 சித்	காலபைரவாஷ்டமி தீர்த்தம்
11	26	செ	அஷ்-5-23	பூர-55-52	சி 56 அமி	சித்திரமெழுத
12	27	புத	நவ-9-2	உத்தி-60-0	அமிர் 60	கர்ப்பாதானம்
13	28	வி	தச-13-28	உத்-1-19	மா 2 சி	பனியாரம்பம்
14	29	வெ	ஏகா-18-36	அஸ்த-7-34	அமி 8 சி	தனியநாள்
15	30	ச	து-23-56	சித்-14-2	மா 14 அ	திருச்சானூர் அலமேலுமங்
16	1	ஞா	திர-29-17	சுவா-20-3	சித்த 21 ம	[கைத்தாயார் உத்ஸவாரம்பம்
17	2	தி	சது-33-22	விசா-26-33	ம 27 சித்	
18	3	செ	●அமா-37-16	அனு-31-3	சித்த 60	
19	4	புத	பிர-40-0	கேட்-34-57	சித் 35 மா	
20	5	வி	துதி-41-14	மூல 37-40	சித்த 60	
21	6	வெ	திரு-42-29	பூரா-39-0	சித்த 60	
22	7	ச	சது-39-41	உத்தி-41-28	சித்த 60	
23	8	ஞா	பஞ்-37-13	திரு-38-33	அமி 39 ம	
24	9	தி	சஷ்-33-58	அவி-36-54	சித்த 60	
25	10	செ	சப்-29-25	சத-34-0	மரண 60	
26	11	புத	அஷ்-24-27	பூரட்-30-41	அ 31 சி	
27	12	வி	நவ-18-0	உத்தி 26 53	சித்த 60	
28	13	வெ	தச-13-19	ரே-22-55	அமி 60	
29	14	ச	ஏகா-7-35	அசு-18-57	சித்த 60	கௌசிக ஏகாதசி
30	15	ஞா	து-1-34 திர-54-33	பர-14-55	சித்த 60	பசுக்களைவாங்க

(டிசம்பர்மீ 1918ம்)

		கேது	குரு
	4—விரு-சுக் 24—மக-செ 28—சாப-சி		
			சனி
செ	ரவி ராகு	சுக்	

PRINTED BY P. R. RAMA IYAR AND CO., MADRAS